

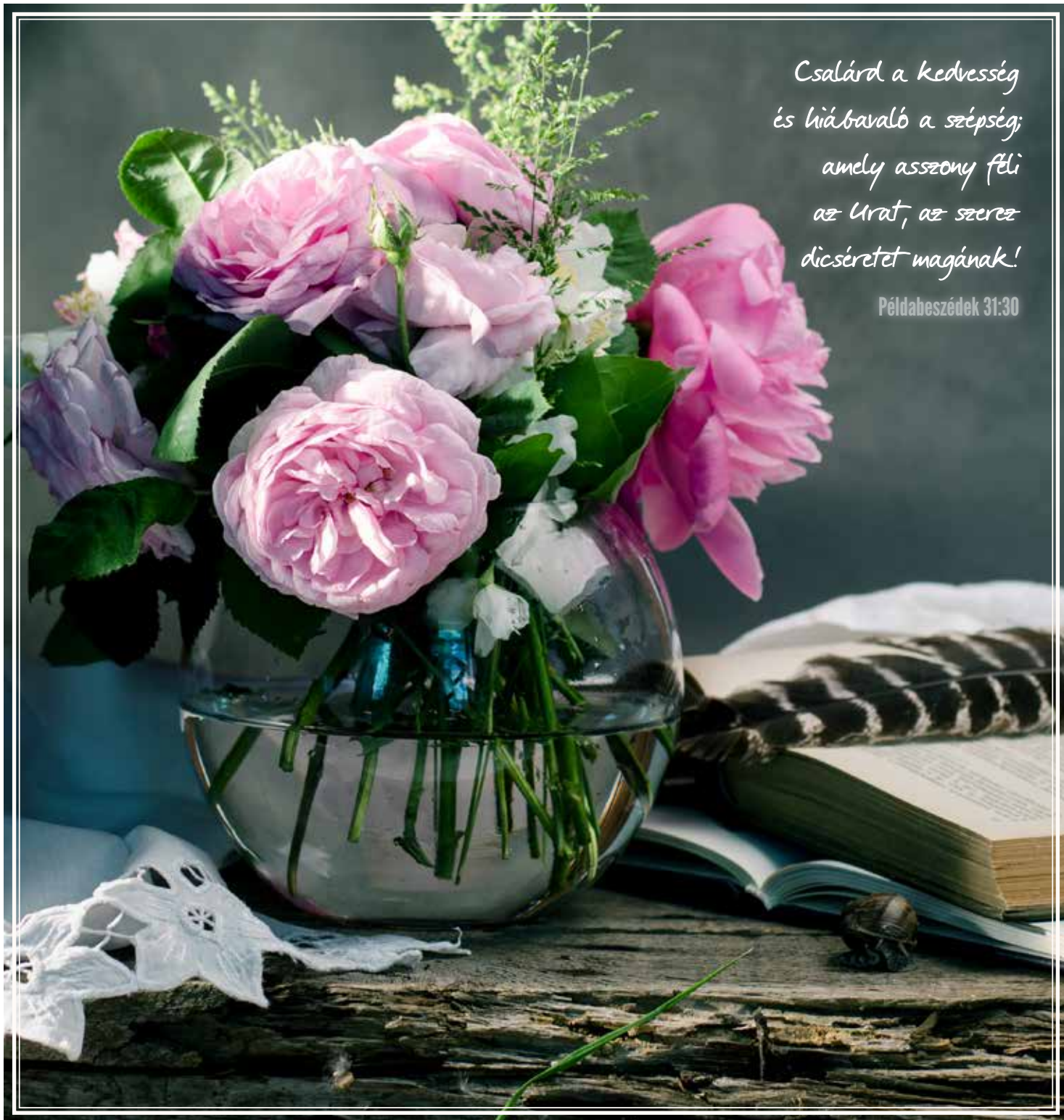
2020. MÁRCIUS: ÁDÁM, HOL VAGY? + „NAGY KONSTANTIN CSÁSZÁR ÉS ILONA CSÁSZÁRNÉ” ÖRÖKSÉGE
+ HOGYAN ELŐZZÜK MEG A KONFLIKTUSOKAT? + A JÓ ISTEN + A BEFEJEZETLEN „HÁBORÚ”
+ AZ ATYÁTÓL SZÜLETETT-E JÉZUS? + EGYÉNI SZABADSÁG ÉS KOLLEKTÍV SZABADSÁG

Adventszemle

HAVONTA MEGJELENŐ TÁJÉKOZTATÓ ÉS GONDOLATÉBRESZTŐ FOLYÓIRAT A KRISZTUS VISSZAJÖVELETÉT VÁRÓKNAK

*Csalárd a kedvesség
és hiábavaló a szépség;
amely asszony féli
az Urat, az szerez
dicséretet magának!*

Példabeszédek 31:30

Adventszemle

„Íme, Én hamar eljövök...”

Küldetésünk, hogy Urunkat, Jézus Krisztust dicsőítsük határtalan szeretete bizonyítékainak ismertetésével. Célunk az, hogy cikkeink és híreink által olvasóink jobban megismerjék a Megváltót, és reménykedve várják közeli eljövételét.

ÉV KÖNYVE – 2020

A BIBLIA

Ajándékozod a Könyvet,
ami megváltoztatta
az életed!

Ajánd fel barátaidnak ezt a csodálatos ajándékot: a Bibliát!
Minél több magot vetsz el, annál gazdagabb lesz a termés!

2020. MÁRCIUS. A Romániai Hetednap Adventista Egyház hitnevelő és tájékoztató havilapja.
Megjelenik havonta az Unióbizottság irányításával.

Igazgató Balla Loránd; Főszerkesztő Teodor Huțanu; A magyar kiadás koordinátora Szász Ernő; Tanácsadók Aurel Neațu, Georget Pîrlitu, Emil Jigău, Mihai Maur, Tiberiu Nica, Robert Mandache, Viorel Răducan, Ioșif Pașca, Gabriel Ban; Különleges munkatársak Romică Sîrbu, Dragoș Mușat, Gelu Poenariu, Florian Ristea, Marius Andrei; Fordította Bartha Sándor; Szerkesztő Zakariás Loránd; Tördelés Szócs Erzsébet; Levelezési cím Curierul Adventist (Adventszemle), str. Cuza Vodă, nr. 12, Cluj-Napoca, jud. Cluj, cod 400107; Tel. 0756-059330; E-mail zakariaslorand@yahoo.fr; Website www.curieruladventist.ro; Nyomtatás Tipografia Viața și Sănătate, Șos. Cernica, nr. 101, Pantelimon, jud. Ilfov; Tel. 021/3230020, Fax 021/3230040
ISSN 1842 - 3361

FEDEZD FEL A BIBLIÁT!

Immanuel Kant állítása szerint a Biblia a legnagyobb nyereség, amiben az emberiség részesülhetett. Bármely kísérlet a Szentírás tekintélyének csorbítására, emberiség elleni büntett.

„Minden idők legolvasottabb könyvét kaptad ajándékba. Ez a könyv – a keresztény lelkiség legfontosabb műve – az Ó- és Újtestamentumot foglalja magába, és minden kétséget kizáróan maga mögé utasítja az emberiség által írt valamennyi könyvet.

A kezdetben tartott ajándék további megnevezései: Isten Beszéde, Isten Igéje. Benne találjuk leírva Isten tetteit és beavatkozásait a történelmünkbe, de a jövőre vonatkozó jóvendőléseit is. Gyakorlati értelmet nyújt létezésünknek, bemutatja az eljövendő, örök élet lehetőségét, és csodálatos módon képes megváltoztatni az emberek életét. A Biblia jó emberré formálja a gonoszokat, boldogokká a megszorodottakat, erősekké a gyengeket.”

Gondolom, felismerték az idézetet, a Romániai Hetednap Adventista Egyház által kiadott bibliatanulmányozási útmutató bevezetőjének a részletét. Ezt az útmutatót kínáljuk fel a Bibliával együtt barátainknak és ismerőseinknek. Novembertől kezdődően eddig már több mint 100 000 Biblia hagyta el a Kiadót, szétosztás végett.

Miért a Biblia? Azért, mert az Adventista Egyház olyan embereknek köszönhetően jött létre, akik nem csupán olvasták, hanem valósággal „falták” az Igét. És bár előbb „édes” volt, majd pedig „keserű”, mégis arra készítette őket, hogy különleges módon értékeljék, és szent tanácsait követve éljenek. Azóta olvassuk minden szombat, tanulmányozzuk és prédikáljuk. Isten Igéje nélkül nagyon távol lennénk az isteni elvárásoktól, és elveszítetjük volna az irányt és elhívásunkat. A világnak ma sokkal nagyobb szüksége van az Ige halk és szelíd hangjára, mint volt valaha, de szüksége van az ég közepén hallható kiáltásra is. Újból meg kell hallania Isten hívó, dorgáló és vigasztaló hangját. Mi azonban nem terjeszthetünk olyan Igét, amit nem szeretünk. Csak arról beszélhetünk, amit láttunk, hallottunk és megszerettünk.

Kettős kihívás előtt állunk, tehát. Egyfelől imalelkülettel és odafigyeléssel kell olvasnunk a Bibliát, míg nem „ugyanazon ábrázatra elváltozunk, dicsőségről dicsőségre”, másfelől pedig terjesztenünk kell, mint Isten egyetlen megoldását a világ számára.

Nem szabad elfelejtenünk azonban, hogy olyan ember számára, aki nem veszi komolyan, egy ajándékba kapott Biblia csupán ajándék marad, viszont annak, aki hiszi és éli, még nagyobb erőt, megváltozott életet, élő bizonyágtevést, a hitetlenek előtt vitathatatlan érvet jelent. A Biblia évében nyitott Bibliák lehetünk a körülöttünk élők számára, és felkínálhatjuk nekik az Írást, hogy még alaposabban megismerhessék Azt, Aki saját vérével írta meg üdvösségünket és életünket. ■

Balla Lóránd, a Kiadványok Osztály igazgatója, Romániai Unió

TARTALOM

3 Vezércikk

Balla Lóránd
Fedezd fel a Bibliát!

4 Lelkiség

Filep István
Ádám, hol vagy?

6 Lelkiség

Emilian Niculescu
A hit általi megigazulás
az Újszövetségben (IV)

10 Tapasztalatok

Javier Moliner
Rosana és a rabló

11 Infó

Egészségügyi Posztliceális Iskola
A brüllai „Sánátate și Temperanță”
(Egészség és Mértékletesség) Egészség-
ügyi Posztliceális Iskola

12 A kereszténység történelme

Benone Lupu
„Nagy Konstantin császár és Ilona
császárné” öröksége (I)

15 Nevelés

Costel Gogoneață
Hogyan előzzük meg a konfliktusokat?

16 Lelkiség

Dan Constantinescu
Mit csinálsz itt (Illés)?

18 Sáfárság

Ciprian Șandru
A Jó Isten

20 Hermeneutika

Daniel Olariu
A kinyilatkoztatás irodalmi módszere
Dániel próféta könyvében (III)

22 Vallásszabadság

Dănuț Obăgean
Egyéni szabadság és kollektív
szabadság

25 Szövegek és jelentésük

Gabriel Ișvan
Az Atyától született-e Jézus?

26 Elmélkedés

Mugurel Asaftei
A befejezetlen „háború”

27 Teológia

Florin Lăiu
Az Olajfák hegyén tett
ünnepélyes ígélet

30 Szívtől szívnek

Aurel Neațu
Jézusi indulat

31 Gyermekoldal

Alina Chirileanu
Bibliai hősök

ÁDÁM, HOL VAGY?

TALÁN TUDATLANUL, DE SODRÓDUNK, NEM GONDOLJUK MEG, HOGY MIT MIÉRT TESZÜNK. PÁRIZSBAN VAGY MILÁNÓBAN MEGHATÁROZZÁK A DIVAT VEKTORAIT, AMIT MI MEGFONTOLÁS NÉLKÜL KÖVETÜNK, SODRÓDUNK VELE, AKKOR IS, HA AZ SZEMBEMEGY MINDEN ÉSSZERŰSÉGGEL. A TANÍTÁSOK SZINTJÉN FELTŰNIK EGY ÚJ ESZME, AMELYLYEL – MIUTÁN ÁLLANDÓAN HALLJUK – MEGGONDOLATLANUL SODRÓDUNK. AKI SODRÓDIK, AZT MÁS URAL, A HELYZETEK ÉS BEFOLYÁSOK RABJA.

Mi az ember helye a teremtett világban? Uralja-e környezetét, vagy kiszolgáltatottja az elemeknek?

A közelmúltban megteremtettük annak lehetőségét, hogy adottak legyenek az élet feltételei a Holdon, új galaxisokat fedeztünk fel. A környezetvédő mozgalmak két Celsius fok alá kívánják szorítani a bolygónk felmelegedését. Míg a tudomány fejlődését exponenciális számokban mérjük, a természeti katasztrófák széles körben szedik áldozataikat, és a végső ellenséggel, a halállal szemben nincs fegyverünk. Micsoda az ember? Sodródik, vagy uralkodik?

A sodródás

A Zsidókhoz írt levél első címzettjei sodródó közösség tagjai. Belefáradtak a várakozásba, mert levették tekintetüket az Atya Isten jobbján ülő Főpapról, Jézus Krisztusról. Kereszténységük lassan értelmetlenné vált, a visszatérő Krisztusra való várakozásuk fáradalmassá.

Sosem volt – mert nem is lehetett, nem is lehet – emberi közösség vallás nélkül. Az adventvárásba belefáradt zsidó-keresztény közösség azonban vallást váltott. Szinte észrevétlenül kezdett visszásodródni az ószövetségi szertartások gyakorlásához. Aminek korábban hátat fordítottak, azt újból gyakorolni kezdték, áldoztak, a földi papok felé fordultak, a jeruzsálemi templomba vetették reménységüket.

A mai adventista közösségben is észlelhető egyfajta visszafordulás olyan gyakorlatok felé, melyeket magunk mögött hagytunk, mi, vagy esetleg elődeink, a menny helyett a föld felé fordulásra hajlunk. Talán tudatlanul, de sodródunk, nem gondoljuk meg, hogy mit miért teszünk. Párizsban vagy Milánóban meghatározzák a divat vektorait, amit mi megfontolás nélkül követünk, sodródunk vele, akkor is, ha az szembemegy minden ésszerűséggel. A tanítások szintjén feltűnik egy új eszme, amellyel – miután állandóan halljuk – meggondolatlanul sodródunk. Aki sodródik, azt más ural, a helyzetek és befolyások rabja.

A teremtés rendje: az ember az uralkodó

A Teremtő az embert eredetileg uralkodónak – az elemek urának – rendelte. A Zsidókhoz írt levél így összegzi: „Micsoda az ember, hogy megemlékezel őrá, avagy az embernek fia, hogy gondod van reá? Kisebbé tetted őt rövid időre az angyaloknál, dicsőséggel és tisztességgel megkoronáztad őt, és úrrá tetted kezeid munkáin, mindent lábai alá vetted. Mert azzal, hogy néki mindent alávetett, semmit sem hagyott alávetetlenül.” (Zsid 2:5–8/a) Uralomra rendelte el a tenger halai, az ég madarai és a szárazföldi állatok fölött. Az Édenben az uralkodó embert látjuk, de mit látunk ma? A környezet, az állatvilág és a természeti erők fölénk kerekedtek.

Az idézett igevers meglepetéssel folytatódik. Miközben már majdnem kimondjuk, hogy az ember nem tűnik **többé** az elemek felett uralkodónak, az ige azt írja, hogy „**még** nem látjuk, hogy néki minden alávetett.” Zsid 2:8/b. A **még** viszonyzó a várakozás és a remény kifejezője. A jelen kiszolgáltatottságát nem a dicső múlttal, hanem a győzelmes jövővel veti össze. A java még hátravan. Még nem látszik ugyan, hogy az ember a világ uralkodója, de a teremtettség rendje érvényes: Isten őt rendelte mindenek fölé, csak még nem látszik. De akkor mi az, ami látszik?

Íme, az ember!

„Azt azonban látjuk, hogy Jézus, aki egy kevés időre kisebbé tetted az angyaloknál, a halál elszenvedéséért dicsőséggel és tisztességgel koronáztatott meg, hogy az Isten kegyelméből mindenkiért megízlelje a halált.” (Zsid 2:9) Látszik tehát, hogy egy ember, akárcsak kezdetben Ádám, dicsőséggel és tisztességgel koronáztatott meg. Ez a nagybetűs EMBER Jézus Krisztus.

Jézus, amikor világunkba lépett, lépésről lépésre szerezte vissza az uralmat a világ felett. A pusztában együtt volt a vadállatokkal, akárcsak Ádám, legyőzte az éhséget, a templom tetején az elbizakodottság, a hegytetőn pedig a nagyravágyás érzését, Péter házában a betegséget, a tengeren a

vihart, a gadarénusok földjén a démonokat. Minden győzelmével visszaverte az ellenséget. Az ember újból uralkodni kezdett az Ember Fia által.

Ahogy egyre több teret nyert, az ellenség visszaszorult egyetlen területre, a halál birodalmába, mert csak ennyi maradt számára, onnan tart igényt a világra. Ahhoz, hogy Jézus megtörje az ellenség minden igényét, belép a halál országába, és lefegyverezi utolsó erejét is.

Megízlelte a halált

Nem mindenki, aki meghal, ízele is meg a halált. Sok ember „párnák közt” halt meg, álmában érte utol a halál, anélkül hogy tudomást szerzett volna róla. Egyszerűen csak elment. De nem így Jézus. Amikor belépett a Gecsemánéba, olyan szomorú volt, mint soha. „Szomorú a lelkem mind halálíig” (Mt 26:38) – mondta. Márk evangélista leírja, hogy Jézus *térdreesett* (!), nem pedig térdre borult, ahogy sokunkban élhet a kép.

Az a Jézus, aki korábban kimondta, hogy az az étele, hogy annak akarátát tegye, aki Őt elküldte, hogy „teljesítse az Ő akarátát, azt kedveli”, most a kedvenc étel helyett egy keserű pohárral küzd. „Mert azt, aki bűnt nem ismert, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk Őbenne.” (2Kor 5:21) Amikor Isten rávetette Jézusra a világ bűneit, amiben Őneki semmi része nem volt, Jézus átérezte a rettenetes szakadást közte és az Atya között. Ezért kiáltott fel, hogy halálisan szomorú a lelke.

Mit érezhetett Jézus, amikor ránehezedett a világ bűne? Ha az ember nem rontotta meg a lelkét, akkor tudja, mit érez, amikor az elkövetett bűnök miatt vádolja, furdalja a lelkiismerete. Mikeás próféta ezt így fogalmazza meg: „Az Ő haragját hordozom, mert vétkeztem ellene, mindaddig, amíg leperli peremet és meghozza ítéletemet. Kivisz engem a világosságra, meglátom az Ő igazságát.” (Mik 7:9). De ez csak töredéke a Jézus szenvedéseinek.

Amikor a bűnösök végső elszakadásuk szenvedését élik meg, mivel elszakadnak Istentől és az élettől, az is csak töredéke annak, amit Jézus megélt a Gecsemánéban. A gonoszok saját bűneiket hordozzák, de az „*Őr mindnyájunk vétékét Őreá veté*” (És 53:6).

Elképzelem, hogy egy ember fizikai súlya rám nehezedik, hordoznom kell, aztán még egy és még egy emberé, s végül a világon élt összes embernek a súlya rám nehezedik. Természetes volna, hogy azonnal meghalok egy ilyen súly alatt. Amikor felkiáltott, hogy szomorú a lelke mindhalálíig, Jézus az egész emberiséget – az emberiség bűneinek terhét – magán hordozta. Az összes lelkifurdalást kiváltó súlyt, amely valaha ember terhelt, magára vette. Abban a pillanatban meghalhatott volna a bűn miatt. De nem halt meg, hanem angyal jött és megerősítette Őt. Nem azért jött az angyal, hogy levegye Jézusról a terhet, hanem azért, hogy megerősítse annak hordozásában.

Mi lett volna könnyebb Jézusnak: ott meghalni, vagy tovább vinni a terhet? Olyan ez, mint amikor egy kimondhatatlan fájdalomban haldokló beteg, aki végig a megnyugvásra, gyógyszert kap, amellyel a szenvedéseit meghosszabbítják, de semmivel sem enyhítik. Ekkor ízelelte meg Jézus a halált... és ízelelte egész a végső kiáltásáig, amikor felfohászkozott, hogy „*elvégeztetett*.”

Senki nem ízelelte meg a halált úgy, mint Jézus, hisz bárki összeroppanna a súlya alatt. De Jézust fenntartotta Isten, hogy látványossága legyen embereknek és angyaloknak. Ezzel dicsőített meg, és szerezte vissza az uralmat az emberiség számára a halál megízlése által, legyőzve a halált, megszerezve a halál feletti uralmat az emberiség számára.

Mi tehát az ember? Önmagában sodródik, alávettetik az elemeknek, és a halál félelmében él, mivel elveszítette a dicsőséget, amelyre teremtett. Másrészt, Krisztus győzelme az elemek és a végső ellenség, a halál felett az ember győzelme lett. Az ígélet még áll, hogy az ember a föld uralkodója, csak hogy még nem látszik. Az viszont már nyilvánvaló, hogy az Ember Fia, a föld uralkodója lett a halál megízlése által. Ennek köszönhetően érvényes az ígélet, bár még nem látszik. Az uralom visszanyerése Krisztusban valóság, akár csak az Őbenne elrejtett élet. ■

AZ URALOM VISSZASZERZÉSE FILEP ISTVÁN

HA AZ EMBER NEM
RONTOTTA MEG A LELKÉT,
AKKOR TUDJA, MIT ÉRZ,
AMIKOR AZ ELKÖVETETT
BŰNÖK MIATT VÁDOLJA,
FURDALJA A LELKIISMERETE.

A HIT ÁLTALI MEGIGAZULÁS AZ ÚJSZÖVETSÉGBEN (IV)

Egy korábbi írásomban említettem már, hogy az „igazság”-ként fordított héber szó alakja a „tsedaqah”, amely szemlélteti a mérleg két tányójának az egyensúly-helyzetét.

Az Újtestamentumban a „megigazulás” kifejezés görög eredetije a „dicaiosune” szó, amely tágabb értelemben a következőképpen értelmezhető: „az az állapot, amelyben lenned kell”. Ez a kifejezés a „dike” (igazság) szóból származik. Az ókori görögök gondolkodásmódjában az „igazság” szó a következőt jelentette: „megadni mindenkinek, ami jár.” Tulajdonképpen ezt a gondolatot fejezi ki Pál apostol is: „Adjátok meg azért mindenkinek, amivel tartoztok: akinek az adóval, az adót; akinek a vámmal, a vámot; akinek a félelemmel, a félelmet; akinek a tisztességgel, a tisztességet. Senkinek semmivel ne tartozzatok, hanem csak azzal, hogy egymást szeressétek; mert aki szereti a felebarátját, a törvényt betöltötte” (Róm 13:7–8).

Azonban még Pál apostol előtt, az evangéliumok is beszámoltak egy esetről, amikor az Úr

Jézusnak feltettek egy furfangos kérdést, és pedig, hogy illik-e adót fizetni a császárnak. A Megváltó helyeslő vagy akár elutasító válasz helyett egy pénzért kért, majd megkérdezte kísértőit, hogy kinek a képmása található az érmén. A válasz pedig ez volt: „A császáré”. És ekkor Jézus megfogalmazott egy elvet: „És monda nékik: Kié ez a kép, és a felírás? Mondának néki: A császáré. Akkor monda nékik: Adjátok meg azért, ami a császáré a császárnak; és ami az Istené, az Istennek” (Mt 22:20–21).

Ez a megfogalmazás kiválóan szemlélteti a fentiekben említett igazság fogalmát. Ravi Zacharias, indiai származású, híres, amerikai apologéta érdekes megjegyzést tett a Jézus által megfogalmazott elvre vonatkozóan. Az esetből meg kellene tanulnunk, hogy sokkal többről van itt szó az anyagi kötelezettségek terén tanúsított becsületességnél, azaz annál, hogy a császárnak adjuk azt a pénzért, amelyen az ő képmása található. Ugyanezen elv alapján az ember, aki teremtésénél fogva Isten képmását hordozza, teljes mér-

**A MEGVÁLTÁSI
TERV CÉLJA
TULAJDONKÉP-
PEN AZ EMBER
KEZDETI, TEREM-
TÉSKOR KAPOTT
ÁLLAPOTA: AZ
ISTENI KÉPMÁS
HELYREÁLLÍTÁSA
AZ EMBERBEN.**

tékben Teremtőjének kell, hogy odaszentelje az életét.

A megváltási terv célja tulajdonképpen az ember kezdeti, teremtéskor kapott állapota: az isteni képmás helyreállítása az emberben, míg eljut a „Krisztus teljességével ékeskedő kornak mértékére.” Ahogyan Pál apostol írja: „És Ő adott némelyeket apostolokul, némelyeket prófétákul, némelyeket evangélistákul, némelyeket pedig pásztorokul és tanítókul: a szentek tökéletesbbitése céljából szolgálat munkájára, a Krisztus testének építésére: míg eljutunk mindnyájan az Isten Fiában való hitnek és az Ő megismerésének egységére, érett férfúságra, a Krisztus teljességével ékeskedő kornak mértékére” (Eféz 4:11–13).

És ez a cél azon ember számára válik elérhetővé, aki hálából és szeretetből Istennek ajánlja fel az életét.

Kezdetben az ember teremtése nagyon rövid ideig tartott, mivel az agyag engedett a Teremtő kezének. Az újjáteremtés csak azért olyan hozszoadalmas, mert az ember, az „élő agyag” elfogadhatja vagy késleltetheti az újjáformáló folyamatot, vagy akár elutasíthatja azt. Leonardo Da Vinci, híres olasz szobrászművész egyik alkotásának címe: „A rabszolga”. A márványból faragott emberi ábrázolást nem sikerült befejeznie, ezért a mű a kőbányában maradt. Csak részben „szabadult ki” kőbörtönéből. A szobor teste ma is a márványtömb foglya.

Kijelenthetjük, hogy a hit általi megigazulás az Újtestamentumban az isteni képmás helyreállításának a folyamatát jelenti az emberben: a bűn által elveszített feddhetetlenség visszaszerzését. Ezzel a kérdéssel a Bibliában legtöbbször Pál Rómabeliekhez írott levele foglalkozik.

Az evangélium meghatározása

Amint már az első cikkben is elhangzott, Pál apostol mindenekelőtt bemutatja, hogy mi is az evangélium, vagyis a jó hír: „Mert nem szégyenlem a Krisztus evangéliumát; mert Istennek hatalma az minden hívőnek üdvösségére, zsidónak először meg görögnek. Mert az Istennek igazsága jelentetik ki abban hitből hitbe, miképpen meg van írva: Az igaz ember pedig hitből él” (Róm 1:16–17).

Az ihletett evangéliumi meghatározás alatt azt értjük, hogy az ember üdvösségének megvalósításához szükség van az isteni hatalom közbelépésére, mivel a bűnös állapot a gyengeség, tehetetlenség és függőség állapota, melyben az ember egy a saját erejénél hatalmasabb erő rabságában van. Ezért szabadságát csak a bűn erejénél, vala-

mint az ezt az erőt mozgató Sátán erejénél hatalmasabb erő adhatja vissza. Ennek értelmében az evangélium, a jó hír az, hogy Isten kész felkínálni ezt az erőt, hogy az ember szabaddá válhasson.

„Elvétethetik-é a préda az erőstől, és megsza- badulhatnak-é az igazak foglyai? Igen, így szól az Úr, az erőstől elvétetnek a foglyok is, és megsza- badul a kegyetlen zsákmánya, és hábor- gatóidat én háborítom meg, és én tartom meg fiaidat” (Ésa 49:24–25).

A feddhetetlenséget az ember aján- dékban kapja, az ajándékot pedig hit ál- tal fogadja el. Az evangéliumi meghatá- rozás szerint a hívő ember szintén hit ál- tal őrzi meg feddhetetlenségi állapotát (a szöveg szerint feddhetetlenül él). Míg először Isten hatalma mutatkozik meg a bűntől való felszabadítás folyamatában, a második szakaszban Isten hatalma ab- ban nyilvánul meg, hogy segít a hívőnek győzni a kísértések és akadályok felett. Amint egy korábbi cikkben már meg- jegyeztem, az első szakasz a „tulajdoní- tott igazság”, a második szakasz pedig a „részésített igazság”.

Nézzük át e csodálatos meghatározás összes vetületét, valamint az azokból eredő következményeket.

A hit általi megigazulás, mint Isten ajándéka

A hit általi megigazulás ajándékként van be- mutatva, semmiképp sem az embernek kijáró ju- talomként. És nem is a kettő valamiféle egyve- lege, vagyis részben ajándék és részben jutalom, hanem teljes mértékben meg nem érdemelt aján- dék, ami nem szerezhető meg sem érdemmel, sem pénzzel. Teljes mértékű ajándék, mely meg- felel annak a célnak, amiért adatott. Az embernek semmit sem kell hozzátennie, hogy működőké- pes legyen.

A megigazulás tökéletes ajándékának eredm- nyeképpen teljes mértékben porba hull az em- beri dicsőség és érdem, ez az ajándék vezet el a biblikus alázathoz, a Gal 6:3 versében említett NULLA-ponthoz, utána pedig az Istentől való teljes függőséghez. Végül olyan megvalósításokra juttatja el az embert, amelyeket képtelen lenne sa- ját erejéből elérnie. Pontosan ezt az oldalát hang- súlyozza a hit általi megigazulásnak a Próféta- ság Lelke is: „Mi a hit általi megigazulás? Isten mun- kája, mellyel porba sújtja az emberi dicsőséget, és olyan munkát végez el az emberért, amit ő maga saját erejéből nem képes megtenni” (*Special Testi- monies*, S. A, 9:61 [1897]).

**SOLI DEO
GLORIA!
EMILIAN
NICULESCU**

**AZ EMBER SZA-
BADSÁGÁT CSAK
A BŰN EREJÉNÉL,
VALAMINT AZ EZT
AZ ERŐT MOZGATÓ
SÁTÁN EREJÉNÉL
HATALMASABB ERŐ
ADHATJA VISSZA.**

Az alábbiakban bemutatjuk, miként valósul meg az emberi dicsőség összeomlása. Elemezzük az ajándék elemeit (a szokásos módon bontsuk ki a csomagot).

Az első elem: a hit

Emberi eredetű, vagy Isten ajándéka? A Biblia rámutat: „Mert kegyelemből tartattatok meg, hit által; és ez nem töletek van: Isten ajándéka ez” (Eféz 2:8).

Amint már korábban is rámutattam, a hit képességét születéskor minden ember megkapja. A hit tartalma, tárgya (amiben hisz) azonban minden ember választásától függ. Isten a Biblia által felkínálja a tartalmat is, vagyis azt, hogy miben higgyünk.

Ebből az következik, hogy az ember többé nem kérkedhet a hitével és a hűségével, mivel ezt a képességét ajándékba kapta. Egyedüli érdeme az, hogy felhasználja az Istentől kapott ajándékot.

A második elem: a megtérés

„Ezeknek hallatára aztán megnyugovának, és dicsőíték az Istent, mondván: Eszerint hát a pogányoknak is adott az Isten megtérést az életre!” (Csel 11:18).

Habár a megtérés emberi megvalósításnak tűnik, ez is Isten ajándéka. Az ember által elért megtérés csak a bűn következményétől való félelem, nem pedig a bűntudat eredménye. Kain is csak amiatt bánkodik, hogy „túl szigorú a büntetés”. Olyan, mint Júdás megtérése, aki visszadobta a kapott ezüstpénzt, mert elkeseredésében próbálta megállítani az árulásával elindított lavinát. Ezzel szemben az ajándékba kapott megtérés a Szentlélek munkáját jelenti az emberi bensőben: „Mert az Isten szerint való szomorúság üdvösségre való megbánhatatlan megtérést szerez; a világ szerint való szomorúság pedig halált. Mert íme, ez a ti Isten szerint való megszorodások milyen nagy buzgóságot keltett ti bennetek, sőt védekezést, sőt bosszankodást, sőt félelmet, sőt kívánczóságot, sőt buzgóságot, sőt bosszúállást. Mindenképpen bizonyítottatok, hogy tiszták vagytok e dologban” (2Kor 7:10–11).

Következésképpen az ember többé nem kérkedhet a megtéréssel.

Az ajándék harmadik eleme: a jó cselekedetek

Legalábbis látszatra, ez az elem emberi: ő tesz, ő ad, ő segít stb. Viszont a Biblia rámutat: „Mert az Ő alkotása vagyunk, teremtetvén Általa a Krisztus

Jézusban jó cselekedetekre, amelyeket előre elkészített az Isten, hogy azokban járjunk” (Eféz 2:10).

Szemléltető példa

A családban közeledik Jancsi tizedik születésnapja. A szülei megígérik neki, hogy az ünnepségre vendégeket is hívhat. Jancsi boldogan meg is hívja a játszótársait és a barátait. Az ünnepnapon eljönnek a meghívottak, és a kislány betessékeli őket a szobába, ahol finom falatokkal megrakott asztal várja a gyermekeket. Ismerve Jancsi rátermettségét, a szülők magukra hagyják őket a szobában. Miután estefelé távozik az utolsó vendég is, Jancsi a szülei elé áll, és örömmel meséli, hogy a vendégeit megkínálta gyümölcscsel, süteménnyel, sőt még a saját játékaiból is ajándékozott a szegényebb gyermekeknek. Vajon igaza volt? Részben igen. De hát valójában ki ajándékozott? Ő, vagy a szülei? Jancsi mindössze véghezvitte a szülei által már előre „elkészített” jó cselekedetet.

Mennyivel inkább így állnak a dolgok az Istennel való kapcsolatunkban! Tehát, még a jó cselekedet sem az ember érdeme. „Mert kicsoda különböztet meg téged? Mid van ugyanis, amit nem kaptál volna? Ha pedig úgy kaptad, mit dicsekszel, mintha nem kaptad volna?” (1Kor 4:7).

Akkor tehát az embernek vannak-e érdemei? Egyáltalán nincsenek. Íme, hogyan vezet a hit általi megigazulás az emberi érdemek porba hullásához. Teljes mértékben eltűnik a személyes büszkeség, és helyette ugyanolyan arányban növekszik az Isten iránti hála érzete. Minden cselekedetünkben feltűnik a három betű: „SDG”, amely a híres zeneszerző, J. S. Bach összes kéziratának végén megtalálható – SOLI DEO GLORIA!

A megigazítás érdekében bekövetkező megalázkodás nem annak köszönhető, hogy Istent annyira bántja, zavarja az emberi büszkeség, hogy fel kell ráznia, helyre kell igazítania az embert. A megalázkodás azért következik be, mert elengedhetetlen feltétel. Szükséges, hogy az Újjáteremtő kezében újra „por”, teljes mértékben formálható „agyag” legyünk. Ezért kell az emberi dicsőséget – Ellen G. White szerint – porba sújtani.

Ha elismerjük, hogy minden Istentől származik, akkor következik annak fontos megértése, hogy folyamatosan és teljes mértékben Istentől függ az életünk: „Minden jó adomány és minden tökéletes ajándék felülről való, és a világosságok Atyjától száll alá” (Jak 1:17).

Az Istentől való függőség kérdésével majd egy következő cikkben foglalkozunk. ■

EFORIE SUD-I ÜDÜLŐHÁZ – 2020

A Hetednap Adventista Egyház Eforie Sud-i üdülőháza (Mihai Viteazu utca 49–51. szám, Konstanca megye) a következő ajánlatokkal várja a pihenni vágyó egyháztagokat és hozzátartozókat: **ötnapos üdülési turnusok (szállás + napi 3 étkezés (ovo-lakto-vegetáriánus és vegán étrenddel))** korszerű, húsz szobás épületben. A szobák kétágyasok, és saját fürdőszobával rendelkeznek.

INFORMÁCIÓK ÉS FOGLALÁS:

A Hetednap Adventista Egyház Nyugdíjpénztára
Telefon: 0744 388 030, 0740 104 001

Postacím: str. Erou Iancu Nicolae nr. 38–38A, 077190, Voluntari, Ilfov megye
E-mail: casapensii@adventist.ro

A szolgáltatás ellenértékét az Adventista Nyugdíjpénztár bankszámlájára kell befizetni: **RO70BRDE445SV23727864450** – BRD, a következő megjegyzéssel: „**Plata sejur Eforie Sud + a név**”, vagy közvetlenül a Nyugdíjpénztár kasszájánál (az Unió székhelyén).

TURNUSOK:

június 7–12.	június 28 – július 3.	július 19–24.	augusztus 9–14.	augusztus 30 – szeptember 4.
június 14–19.	július 5–10.	július 26–31.	augusztus 16–21.	szeptember 6–11.
június 21–26.	július 12–17.	augusztus 2–7.	augusztus 23–28.	

ÁRAK: SZÁLLÁS + 3 ÉTKEZÉS/NAP/FŐ

Felnőttek és 14 év feletti gyermekek	4 és 14 év közötti gyermekek külön matraccal és ágyneművel	matrac nélkül	Négyéves korig
május 125 lej	május 70 lej	május 57 lej	a szolgáltatás ingyenes.
június 135 lej	június 75 lej	június 60 lej	
július/augusztus 155 lej	július/augusztus 80 lej	július/augusztus 65 lej	
szeptember 135 lej	szeptember 75 lej	szeptember 60 lej	

FONTOS!

- ✓ A turnusok vasárnap délután 2 órakor, az ebéddel kezdődnek, és pénteken 10 órakor, a reggeli elfogyasztásával érnek véget.
- ✓ A foglalás (telefonon vagy elektronikus postán) maximum 2 hétig érvényes. Ez idő alatt az üdülés árát a fent említett banki folyószámlára kell átutalni. Ellenkező esetben, legkevesebb egy hónappal a turnus kezdete előtt a foglalást töröljük.
- ✓ Az Adventista Nyugdíjpénztár számlájára befizetett pénzt csak kivételes esetekben fizetjük vissza, a Nyugdíjpénztár Tanácsának a jóváhagyását követően.

SZOVÁTAI ÜDÜLŐHÁZ – 2020

A Hetednap Adventista Egyház szovátai üdülőháza (Trandafirilor utca 64. szám, Maros megye) **tíznapos üdülési turnusokat kínál (szállást + napi 3 étkezést [ovo-lakto-vegetáriánus és vegán étrenddel])** az érdeklődőknek korszerűsített, 11 szobából álló épületében, ahol minden szoba saját fürdőszobával rendelkezik.

INFORMÁCIÓK ÉS FOGLALÁS:

A Hetednap Adventista Egyház Nyugdíjpénztára
Telefon: 0744 388 030, 0740 104 001

Postacím: str. Erou Iancu Nicolae nr. 38–38A, 077190, Voluntari, Ilfov megye
E-mail: casapensii@adventist.ro

A szolgáltatás ellenértékét az Adventista Nyugdíjpénztár bankszámlájára kell befizetni: **RO70BRDE445SV23727864450** – BRD, a következő megjegyzéssel: „**Plata sejur Sovata + a név**”, vagy közvetlenül a Nyugdíjpénztár kasszájánál (az Unió székhelyén).

TURNUSOK:

május 24 – június 3.	június 21 – július 1.	július 19–29.	augusztus 16–26.
június 7–17.	július 5–15.	augusztus 2–12.	augusztus 30 – szeptember 9.

ÁRAK: SZÁLLÁS + 3 ÉTKEZÉS/NAP/FŐ

Felnőttek és 14 év feletti gyermekek:	4 és 14 év közötti gyermekek:	Négyéves korig
május–szeptember 110 lej	május–szeptember 65 lej	a szolgáltatás ingyenes.

FONTOS!

- ✓ A turnusok vasárnap a déli étkezéssel kezdődnek, és a következő hét szerdáján, a reggeli elfogyasztása után érnek véget.
- ✓ A foglalás (telefonon vagy elektronikus postán) maximum 2 hétig érvényes. Ez idő alatt az üdülés árát a fent említett banki folyószámlára kell átutalni. Ellenkező esetben, legkevesebb egy hónappal a turnus kezdete előtt a foglalást töröljük.
- ✓ Az Adventista Nyugdíjpénztár számlájára befizetett pénzt csak kivételes esetekben fizetjük vissza, a Nyugdíjpénztár Tanácsának a jóváhagyását követően.

LELKIPÁSZTORI TÖRTÉNETEK (III)

Rosana és a rabló

**VÁRATLAN
LÁTOGATÓ
JAVIER
MOLINER**

**„MERT MIKOR
A TESTBEN VOLTUNK,
A BŰNÖK INDULATAI
A TÖRVÉNY ÁLTAL
DOLGOZTAK A MI
TAGJAINKBAN, HOGY
GYÜMÖLCSÖZZE-
NEK A HALÁLNAK.”
(RÓM 7:5)**

Még csak rövid ideje voltam lelkipásztor, amikor a madridi Timon Adventista Kollégium ifjúsági imahetének végén ajándékba kaptam egy díszes cserépbe ültetett, értékes virágot. Mivel távol laktam Madridtól, és hosszú utat kellett volna megtennem a metrón, kezemben a cserép virággal, úgy döntöttem, hogy elmegyek a közelben lakó lányomhoz, Rosanához, és neki ajándékozom a virágot. Ő is ugyanabban a kollégiumban dolgozott, tanárként.

Útközben elképzelttem, mekkora örömet szerzek neki. Megérkeztem a lakásához, becsengettem, majd ő beengedett. Nyitva hagytam magam mögött az ajtót, mert siettem. Miközben átadtam a virágot, észrevettem, hogy az arcán az öröm egy pillanat alatt rémületté változott, és felsikoltott. Fogalmam sem volt arról, hogy mi történt. Hátrafordultam az általam nyitva felejtett ajtó felé, és akkor pillantottam meg a hosszú hajú, sapkás férfit, aki késsel a kezében berontott a házba.

Nem volt időm gondolkodni, azonnal rárontottam. Még a spanyol hadsereg kötelékében töltött éveim alatt tanultam egy judo-fogást, amivel a földre tepertem. Be kell vallanom, hogy akkor előjött belőlem az éveken keresztül rejtve maradt régi „szakaszvezető”, és anélkül, hogy az engedélyemet kérte volna, a tettek mezejére lépett.

A rablót letepertem a földre, lefegyvereztem, és közben a mellkasán térdeltem, hirtelen a következő gondolat villant át az agyamon: „Uram, normális dolog az, hogy ilyet teszek a Te egyik szegény gyermekeddel?”

A rablót lélegezni sem bírt, ezért megpróbált kiszabadulni 100 kilogrammos súlyom alól, de én nem engedtem el. És mivel nem jutott eszembe más, a következőket mondtam: „Fiam, nagy szerencséd van, mert ha ez az eset néhány évvel korábban történik meg, akkor te most már halott lennél. Katonatiszt voltam, de most már a Hetednapos Adventista Egyház lelkipásztora vagyok, és el kell mondanom, hogy téged még ilyen körülmények között is jobban szeret Isten annál, ahogy én szeretlek. És tudd meg, hogy Jézus nemsokára vissza fog jönni!”

Értetlenül bámult rám. Kidülesztett szemmel próbált szabadulni, de nem járt sikerrel. Én pedig folytattam a bibliatanulmányt: „Ő a mi Teremtőnk, de az Üdvözítőnk is. Helyetted és helyetted halt meg a kereszten, ezért most jól fontold meg, és fogadd el Őt, s míg van rá időd, változtasd meg az életedet!”

Nagyjából negyedórányit tartott a bibliatanulmány, aztán megérkezett a lányom által értesített rendőrség. Megbilincseltek, majd hozzám fordultak: „Óhajt feljelentést tenni testi sértésért és betörésért?” Azt válaszoltam, hogy erre nincs szükség, mert egész életében emlékezni fog rám, és arra, hogy az evangélium egyik lelkipásztora fegyverezte le őt, és akarva-akaratlanul végig kellett hallgatnia az Úr Jézus üzenetét.

Fontos, hogy óvatosak legyünk, vigyázzunk és imádkozzunk, hogy – Pál apostol szavaival élve – ne a „halálnak teremjünk gyümölcsöket.” Ha lelkileg nem állunk készen, előbújhat belőlünk a „szakaszvezető”, és anélkül, hogy engedélyt kérne, a tettek mezejére lép. Ahhoz, hogy tisztas távolságra tarthassuk „őt” magunktól, az egyetlen megoldás az ima, az elmélkedés és Isten Igéjének tanulmányozása. Különben az a veszély fenyeget, hogy a legváratlanabb pillanatban szentségtelen gondolatok és hajlamok törnek a felszínre.

A közel 30 évvel ezelőtt történt eset óta várom azt a napot, amikor odajön hozzám egy férfi, és megszólít: „Lelkés, én vagyok a rabló, aki rátok tört. Megtaláltam Jézust, akiről beszéltél, amikor én a padlón feküdtem alattad! És megváltoztatta az életemet, amiért halás vagyok Neki is, meg neked is!” ■

Javier Moliner, nyugdíjas lelkipásztor, Spanyolország

A brăilai „Sănătate și Temperanță” (Egészség és Mértékletesség) Egészségügyi Posztliceális Iskola

A brăilai „Sănătate și Temperanță” Egészségügyi Posztliceális Iskola a 6190/2009. számú Minisztériumi Rendelet alapján szerzett akkreditációt, az iskolai tantervet pedig az Oktatási Minisztérium dolgozta ki, és a tanügyminiszter hagyta jóvá.

KÜLDETÉSNYILATKOZAT

A „Sănătate și Temperanță” Egészségügyi Posztliceális Iskola a megfelelő egészségügyi ismeretek oktatásával, valamint bibliai látásmódjával személyes és szakmai fejlődési lehetőséget kínál diákjainak, s ezáltal teljes körű felkészítést nyújt a minőségi betegségmegelőzés és betegápolás terén.

„Szerezd meg a képesítést ma, hogy lehetőséget kaphass holnap!”

„Nincs nemesebb küldetés az embertársakért végzett szolgálatnál!”

Oktatási kínálat

A tanulmányok befejeztével szerzett okleveleink egyaránt elismertek belföldön és külföldön.

Az általános egészségügyi asszisztens szakon a tanulmány időtartama három év.

Amennyiben törödsz a körülötted levőkkel, és igazi értékektől gazdag környezetre vágysz, jelentkezz a brăilai „Sănătate și Temperanță” Egészségügyi Posztliceális Iskola, mert itt az idő múlása a javadat szolgálja.

A 2020–2021-es tanévre 56 szabad helyünk van.

Tanulmányi időtartam: 3 év.

Beiratkozási időszak: 2020. július 1 – augusztus 30.

Interjúk: 2020. szeptember 1–4.

A felvételi a kérelem és az iratok iktatásából, valamint az interjúból áll.

FELVÉTELI 2020
JÚLIUS 1–AUGUSZTUS 31.

INTERJÚ
SZEPTEMBER 1–4.

0239.662.611
scoalasanitara@gmail.com

„Nincs nemesebb küldetés az embertársakért végzett szolgálatnál!”

Beiratkozáshoz szükséges iratok

- érettségi oklevél/érettségi igazolvány/tanulmányi bizonyítvány másolata;
- születési bizonyítvány másolata;
- személyi igazolvány másolata;
- házassági bizonyítvány másolata (házasok esetében);
- egészségügyi bizonyítvány a háziórvostól;
- beiratkozási díj: 100 lej

<http://www.scoalasanitaradrluca.ro>

Tel: 0239662611

mail: scoalasanitara@gmail.com

facebook: <https://www.facebook.com/sanatatesitemperanta/> ■

„NAGY KONSTANTIN CSÁSZÁR ÉS ILONA CSÁSZÁRNÉ” ÖRÖKSÉGE (I)

MILYEN MÉRTÉK-
BEN SZOLGÁLTA
KONSTANTIN
CSÁSZÁR
A KERESZTÉNY-
SÉG ÉRDEKEIT?
MIT TUDUNK
AZ ÉLETÉRŐL
ÉS A KERESZT-
SÉGÉRŐL?

Konstantin császár és Ilona császárné az ortodox egyházban a legimádottabb szentek közé tartozik. De a Kopt-, a Keleti Katolikus- valamint a Görög Katolikus Egyház is szentnek tartja őket. Belügyminisztériumi adatok szerint 1.755.846 romániai állampolgár viseli a Konstantin és az Elena nevet, azaz valamivel több mint 1,1 millió férfi és közel 608.000 nő.¹ Ezenfelül 2.122 templomnak vagy kolostornak a védőszentjei: „Sfintii Împărați Constantin și Elena” (*Szent Konstantin császár és Ilona császárné*).² A *Patriarchális Székesegyház*at Constantin Șerban Basarab (1654–1658) román vajda építtette a XVII. században.

2002-ben, a katedrális védőszentjének ünnepén a Ciprusi Ortodox Egyház küldöttsége a Kykos kolostorból a császár és a császárné földi maradványainak ereklyéit adományozta Teoctist pátriárkának. Az értékes ereklye kegyeleti tárggyá vált, Szent Konstantin és Ilona ünnepén körmeneten mutatják be a híveknek, de elviszik azokba a romániai templomokba is, amelyeknek a védőszentjei. Mindenütt embertömegek fogadják az ereklyét.

Indokoltnak minősül, hogy szeretet és tisztelet övezzé azt a császárt, aki szabadságot adott a keresztényeknek. Felmerül azonban néhány kérdés: tényleg ő szabadította fel a keresztényeket? Joggal imádják őt? Milyen mértékben szolgált Konstantin császár a kereszténység érdekeit? Mit tudunk az életéről és a keresztiségéről? Ki is volt ő tulajdonképpen? És Szent Ilona? Fontosak ezek a kérdések, mivel a válaszok függvényében kellene hozzájuk viszonyulnunk.

Konstantin császárra vonatkozóan számos forrás áll rendelkezésünkre. Kaiszareiai Euszebiosz,³ Girolamo,⁴ Zosimo,⁵ Szókratész Szkholasztikosz,⁶ Küroszi Theodorótosz,⁷ Szozomenosz,⁸ Valesianus⁹ csupán néhányan azok közül, akik adatokat közölnek a császár életéről és tetteiről. Lactantius¹⁰ és Euszebiosz, akik személyesen is ismerték őt, érdekes adatokkal szolgálnak a személyére vonatkozóan. Megpróbálok válaszolni a fenti kérdésekre, ezért meghívlak, hogy tekintsük át a császár életének fontosabb állomásait.

Flavius Valerius Aurelius Constantinus 274. február 27-én született Naissusban. 306-ban ne-

vezték ki császárnak, és a Római Birodalom egyik legfontosabb uralkodója lett. Gyermekek- és ifjúkoráról nem sokat tudunk – ami annak a korabeli hiedelemnek tudható be, hogy a hősök nem lehetnek gyermekek. Élettörténetének eseményeit attól a ponttól kezdték feljegyezni, hogy katonai pályára lépett. Többrendbeli afrikai és európai győzelmei nyomán Diokletianus császár főrangú tribunnusnak nevezte őt ki, ami a Római Légió parancsnoki rangjával ért fel. Ebben a minőségében újabb győzelmeket aratott. Feleségül vette Minervinát, akivel 307-ig élt házasságban, majd ezek után érdekházasságot kötött Flavia Maximiana Theodorával, Maximianus leányával.¹¹ Apósának egyetlen szándéka volt ezzel a házassággal, espedig az, hogy meggyilkolja Konstantint. Theodora azonban elárulta az apját, akit Konstantin öngyilkosságra kényszerített.¹²

Apja, I. Constantius császár 306-ban bekövetkezett halála után britanniai csapatai Konstantint *Augustussá*¹³ kiáltják ki, és így kezdődik el feltörekvése a hatalmi létrán. Ekkor már el tudja képzelni, hogy császár lehet belőle. A hajdanán egyszerű ember és katoná fokozatosan vált dicséretet és hódolatot elváró személlyé. Drága ruhákat viselt, Diocletianustól átvette az ázsiai fényűzést, hosszú és fárasztó szertartásokat vezetett be, a palota udvarán pedig magas trónt építtetett, és minden közeledőt arra kényszerített, hogy térdeljen le előtte. Végül Isten küldöttének nevezte magát: „Isten az, aki elrendelte a szolgálatomat, és méltónak talált arra, hogy véghez vigyem az Ő rendeléseit.”¹⁴

Róma trónjára pályázott, ezért Galerius halála (311) után Liciniusszal szövetségben Maxentius ellen. 90.000 gyalogos és 8.000 lovas katonából álló hatalmas sereg élén vonult be Itáliába.¹⁵ Feltett szándéka Maxentius legyőzése volt. Maxentius hadai Torinónál, Milánónál majd Veronánál is megpróbálták feltartóztatni. Konstantin viszonylag könnyű győzelmeket aratott, és ezzel megnyílt az út Róma bevételére. Az Örök Város közelébe érve alaposan átszervezte a csapatait. A Milvius-hídi csatára 312. október 26-án került sor. A magát legyőzhetetlennek tartó Maxentius elszámította magát, és balgató módon a hídon átkelve indított támadást. Konstantin oldalirányú ellentámadásai, a híd rossz állapota, valamint a „kereszt csodája” valóságos vérfürdőt eredményezett, amelybe Maxentius seregei belepusztultak. Konstantin október 28-án a lakosok éljenzése közepette győztesként vonult be a városba. A szenátus tagjai méltó tisztelettel fogadták, és hódolatuk jeléül neki ajándékozták Maxentius bazilikáját és egy aranszobrot. Emellett a birodalom egész területére kiterjedő *Augusto per la seconda volta* („Másodjára is Augustus”) címet is megkapta.¹⁶ Konstantin győzelmét Isten közbelépésének tulajdonították.

A kereszt diadala

Azok, akik Konstantin császárban a keresztény felszabadítót látják, a Milvius-hídnál aratott győzelmét egy állítólagos korábbi látomás eredményének tartják. Euszebiosz és Lactantius szerint¹⁷ egy fényzőn vált láthatóvá, benne pedig a felirat: *In hoc signo vinces*. A következő éjszaka pedig Krisztus jelent meg neki azt kérve, hogy a zászlókra tűzzék ki Krisztus monogramját (a Chi-Rho jelet), amit Konstantin azonnal meg is tett. A kereszt ereje által győzte le tehát Maxentiust.¹⁸

Ha felkeressük Konstantin templomát a Laterán-téren, az életét bemutató freskók között talá-

lunk egy festményt, amelyen csodálkozással tekint az égen levő keresztre. Vajon mennyi igazságalapja van a festménynek? Tényleg látta a keresztet? És hol történt az eset?

Az események idején élő Lactantius beszámolója egyszerű: „Azt a parancsot kapta, hogy az X-re írja rá Krisztus jelét.”¹⁹

Nyilvánvaló, hogy Lactantius nem az általunk ma ismert keresztéről beszél, hanem egy X-ről. Figyelemreméltó, hogy egy 315-ből, Ticinu (Pavia) helységből származó pénzérmén az X (chi) valamint a P (rho) betűk nem egymásra íródtak, mint ahogy Lactantius állítja.²⁰ A P a sisakon, az X pedig a birodalmi jogaron található.²¹ Akkor tehát? Egyáltalán nem biztos, hogy a császár látta a keresztet. Ezenfelül – állítja Tirticco Livia – az X a platóni démiurgosz jelképe, ugyanakkor a Napé is.²² A római Sapienza Egyetem középkori történelmszakértője, Ludovico Gatto történész²³ a következőket mondja:

„Az X valójában a Nap jelképe volt, de mivel annyira hasonlít a kereszténység jeléhez, nehéz megmondani, hogy Konstantin császár keresztény volt-e valójában, vagy pedig a mithraizmus híve.”²⁴

Ugyanezt igazolja Luigi Preti is:

„A folytonosan ismétlődő jel (X) kettős jelentéssel bírt: egyaránt volt a Nap és Krisztus jelképe.”²⁵

„Még lehet, hogy a gallok napot jelképező keresztje összekeveredett Krisztus jelképevel”²⁶ – állítja E. de Rosa. A *Webster Dictionary* megjegyzi: „Az észak-európai kelta kultúrában a Nap jelképe a kerek mezőben az X-jel volt.”²⁷ Ismert tény, hogy Konstantin igencsak hajlott a nap-kultúra felé, és ne feledjük, hogy a császár még Galliából ismerte ezt a népszerű szimbólumot. Ez volt a kedvenc istene.

Nehéz elképzelni, hogy miközben ő maga pogány volt, egyetlen éjszaka alatt sikerült meggyőznie összes katonáját, hogy fogadják el a kereszt jelképét. Katonáinak és valószínűleg magának Konstantinnak is mindez „csupán egy Nap-jel volt, és a legtöbb alattvalóját arról kellett meggyőznie, hogy a diadalt a Napnak köszönhetik.”²⁸ Az volt az istenük. A Maxentius felett aratott győzelmét ábrázoló diadalíven Konstantin Apollós képében jelenik meg, ami arra utal, hogy a győzelmet nem Krisztusnak, hanem Apollónak tulajdonították. Honnan ered tehát a látomás a keresztől? A beszámoló Euszebiosztól származik, viszont egyáltalán nem említ sem helyet, sem időpontot,

**HAGYOMÁNY
ÉS IGAZSÁG
BENONE
LUPU**

**NEHÉZ ELKÉPZELNI,
HOGY MIKÖZBEN
KONSTANTIN MAGA
POGÁNY VOLT, EGYET-
LEN ÉJSZAKA ALATT
SIKERÜLT MEGGYŐZNI
ÖSSZES KATONÁJÁT,
HOGY FOGADJÁK EL
A KERESZT JELKÉPÉT.**

HOL LÁTTA KONSTANTIN A KRISZTUS MONOGRAMJÁVAL, VAGY AKÁR A NAP MONOGRAMJÁVAL ELLÁTOTT KERESZTET? TORINÓBAN, MILÁNÓBAN, VERONÁBAN VAGY RÓMÁBAN? ÉS A LEGKÉNYESEBB KÉRDÉS: VALÓBAN KERESZTET LÁTOTT?

ennek következtében rengeteg legenda keletkezett az esettel kapcsolatosan, ami természetesen szerte Olaszországban számos, a kereszt megjelenésének tiszteletére készített emlékmű felállítását eredményezte. Az egyik hagyomány szerint *Augusta Taurinorum* területén, a mai Torinóhoz közel látta a keresztet, mások szerint Veronában vagy Milánóban, míg vannak, akik azt állítják, hogy egyenesen Rómában. A torinói hagyomány annyira erősen él, hogy szembehelyezkedik a rómaival, és oda vezetett, hogy 1901-ben emlékművet emeltek az eseménynek, amely ma is áll még a Musine-dombon. Felirata a következő: „In Hoc Signo Vinctes – a perpetuo ricordo della vittoria del cristianesimo contro il paganesimo riportata in virtù della Croce nella valle sottostante in principio del secolo IV Sua Mestà il Re Vittorio Emanuele III March. Medici Sen. Del Regno cont. Carlo e cont. Giulia Cays di Caselette.”²⁹

Hol látta Konstantin a Krisztus monogramjával, vagy akár a Nap monogramjával ellátott keresztet? Torinóban, Milánóban, Veronában vagy Rómában? És íme, a legkényesebb kérdés: Valóban keresztet látott?

Hogy lehet, hogy Lactantius egy valamiről számol be, Eusebiosz pedig valami másról? *Vita Constantini* című művében Eusebiosz meg sem említi a Milviusz-hídnál aratott győzelmet, ké-

sőbb viszont leírja a *Storia Ecclesiastica*-ban, de csak hallásból, és a Tevere folyóba veszett Maxentiust a fáraóhoz és a tengerbe fúlt hadsereghez hasonlítja. A császár által látott keresztől a következőket mondja Buonaituti teológus professzor: „Az apologetika mindig is a legnagyobb és legelképezetőbb legendákat szülte.”³⁰

Talán pusztá legenda Konstantin keresztje? Nem tudni, azt viszont tudjuk, hogy noha a kereszténységet előnyben részesítette, ő maga kereszténység és kereszt nélkül, pogány ember módjára élte le az életét. Felvette a *Pontifex Maximus* címet, feleségeit azonban egymás után hagyta el vagy ölette meg, meggyilkolta saját fiát, minden visszatartás nélkül összeesküvést szőtt azon uralkodótársai ellen, akikhez rokoni szálak fűttek, egyformán támogatta a pogány vallásokat és a kereszténységet, és élete java részében továbbra is Apollónnak mutatott be áldozatokat. Nyilvánvaló pogánysága ellenére szentnek, a keresztény szabadság kivívójának tartják azért, mert adományokkal támogatta és előnyökben részesítette az egyházat, és megkeresztelkedett.

A következő számban elemeznünk fogjuk ezeket az érveket. *(Folytatjuk)* ■

Dr. Benone Lupu, lelkipásztor, Róma, Olaszország

1. Újságcikk alapján: „Astăzi sunt Sfinții Constantin și Elena”, *www.ziare.com*, 2018. május 21.
2. Violeta Puscașu, *Așezări monastice din România închinată Sfinților Împărați Constantin și Elena*, *Academia*, 2. bekezd., 3. o. Lásd még: *Atlasul istoric al mănăstirilor și schiturilor ortodoxe din România*, Biblioteca Națională a României, Bukarest, 2010.
3. Kaiszareiai Eusebiosz, *Vita di Costantino*, Laura Franco, 2008. Milánó.
4. Girolamo, *Chronicon*, VII, 34.
5. Zosimo, *Storia Nuova*, II, 26/29–33.
6. Szókratész Szkholasztikosz, *Historia Ecclesiastica*, I. köt., 39–55.
7. Küroszi Theodorétosz, *Historia Ecclesiastica*, I. köt., 30.
8. Szozomenosz, *Historia Ecclesiastica*, II. köt., 34.
9. Valesiano, *Vita di Costantino*, I.
10. Lactantius, *De mortibus persecutorum*, I–II.
11. Francesco Gusta, *Vita di Costantino il Grande con un esame critico*, Napoli 1806, I. köt., 67. o.
12. Eutropius, *Breviarium historiae romanae*, X, 3.
13. Eutropius, *Breviarium ab Urbe condita*, X, 2.
14. Eusebiosz, *Vit. Const.* II, 11, 28.
15. Zosima, *Storia nuova*, II, 15, 1.
16. Ernesto Buonaiti, *Storia del Cristianesimo*, Róma 2002, 152. o.
17. Lactantius, *De mortibus persecutorum*, cap. XLIV, 5.
18. Ioan Rămureanu, *Istoria Bisericească universală*, BOR, Bukarest 1992, 98. o.
19. „Commonitus est in quiete Constantinus, ut caeleste signum dei notaret in scutis atque ita proelium committeret. Facit ut iussus est et transversa X littera, summo capite circumflexo, Christum in scutis notat”

- „Isten mennyei jellel szólította fel Konstantint, hogy a pajzsokon tüntesse fel az írást, majd vonuljon csatába. A parancs szerint X-betűre kellett átrajzolnia Krisztus jelét.” – *Szabad fordításban*. Lactantius. *De mortibus persecutorum*, XLIV feje., 5.
20. Franz Altheim, *Deus invictus: le religioni e la fine del mondo antico*, Róma 2007, 140. o.
21. Léteznek olyan pénzérmék is, ahol a két betű egymásra van írva.
22. Livia Tirticco, *Il „segno” della visione-visioni di Costantino nella testimonianza di Eusebio relativamente alla Vita Costantini*, diplomadolgozat, 2002, 12. o.
23. Ludovico Gatto, a római Sapienza Egyetem középkor-szakértője. Számos cikk és 16 szakkönyv szerzője.
24. Ludovico Gatto, *Storia di Roma nel Medioevo*, Róma 1999, 24. o.
25. Luigi Pareti, *Storia di Roma e del mondo romano Da Decia a Costantino*, Torino, 1972, 209. o.
26. E. De Rosa, *La croce: iconografia e interpretazione, secoli I-inizio XVI: atti del Convegno internazionale di studi, Napoli (6-11 dicembre 1999)*, Nápoly 2007, 20. o.
27. *Webster Dictionary* (1986, 130. o.) Gary Forsythe, *Time in Roman Religion: One Thousand Years of Religious History*, New York – London 2012, 150. o.
28. Luca Loschiavo, *L'età del passaggio: All'alba del diritto comune europeo (secoli III-VII)*, Torino 2016, 40. o.
29. A ma is látható felirat: „Ebben a völgyben, a IV. században e jelképpel a kereszténység győzelmet aratott a pogányság fölött, örök emlékezetre, a kereszt erejével. Ófelsége III. Viktor Emánuel olasz király. Medici Sen. Del Regno Cont. Carlo és cont. Giulia Cays di Caselette.”
30. Buonaiti, *Storia*, 153. o.

HOGYAN ELŐZZÜK MEG A KONFLIKTUSOKAT?

Mindannyian olyan boldog és beteljesült kapcsolatra vágyunk, amelyben egyáltalán ne legyen nézeteltérés, de ha mégis bekövetkezik, akkor a lehető legrövidebb időn belül rendezni tudjuk. A valóság azonban azt igazolja, hogy némelykor olyan konfliktusok szereplőivé válunk, amelyek kognitív és érzelmi szinten is érintenek bennünket.

A nézeteltérés gyorsan elmérgesedhet, ha működésbe lép az agy legrövidebb területe, a limbikus rendszer. És ha ez bekövetkezik, elveszítjük az ésszerűséget, és olyan dolgokat mondunk ki, amit később megbánunk. Másfelől pedig a konfliktusok megoldásához fegyelemre van szükség, és ami a legfontosabb: ne azonnal, érzelmeiktől és ösztönöktől vezérelve reagáljunk!

Az alábbiakban szeretnék bemutatni néhány technikát, aminek a segítségével elkerülhetjük a vitát, a konfliktus elmérgesedését, vagy akár a kapcsolat felbomlását is.

A „tükrö-effektus”

Konfliktushelyzetben a legtöbben hajlamosak védekező álláspontra helyezkedni, ez azonban csak a helyzet elmérgesedéséhez vezethet. Ezt úgy lehet elkerülni, ha megismételjük az előttünk álló személy szavait, mintegy megbizonyosodva afelől, hogy valóban értjük, amit mondani akar. Lena Derhally pszichoterapeuta a következőt javasolja: „Védekezés helyett nyugodjatok meg, és állítsatok tükröt a másik személynek. Beigazolódtok, hogy az ilyen magatartás megnyugtatja az agyat, és ezzel elkerülhető a védekező álláspontra való helyezkedés.”

Ismerd be a hibáidat!

Az ego minden esetben akadályt jelent a konfliktus megoldásában. Ezért tedd félre, és ismerd be a hibáidat. A vitában álló felek mindegyike valamilyen mértékben felelős a történetekért. Ha rájöttél a tévedésedre, és beismered, a másik fél is hajlamos lesz ezt tenni.

Ismerd el a másik fél érzelmeit!

Bármely konfliktusban két nézőpont létezik, vagyis két eltérő valóság. De csupán csak azért,

mert a te nézőpontod és valóságod nem olyan, mint a másiké, még nem jelenti azt, hogy egyiknek igaza van, a másiknak meg nincs. Próbáld megérteni a másik fél helyzetét, reakcióját és magatartását.

Tarts szünetet, mielőtt reagálnál!

Ha úgy érzed, hogy eluralkodnak fölötted az érzelmei, állj meg, mielőtt mondanál valamit. Hadd teljen el 5–10 perc, majd keresd meg a legmegfelelőbb szavakat.

Kétszer annyit hallgasd a másikat, mint amennyit te magad beszélsz!

Konfliktus esetén az első reakció általában az, hogy kimondjuk mindazt, ami a lelkünket nyomja. Aranyszabály a meghallgatás, ha el akarjuk kerülni a nézeteltérés elmérgesedését. Ajánlott kétszer annyit hallgatni, mint amennyit beszélünk. Nem véletlenül van két fülünk és csupán egy szánk.

Következésképpen azt javaslom, hogy gondolkozzunk analitikus módon, és ha szükséges, akkor a változás szándékával, ahogy a következő bibliaversek is tanácsolják: „Atyafiúi szeretettel egymás iránt gyöngédek, a tiszteletadásban egymást megelőzők legyetek!” (Róma 12:10). „Egymással békeességben éljete!” (1Thess 5:13). ■

Costel Gogoneață, lelkipásztor, pszichoterapeuta, a bukaresti Amicus Diákegyesület káplánja

TÚL A KORLÁTOKON COSTEL GOGONEAȚA

A KONFLIKTUSOK MEGOLDÁSÁHOZ FEGYELEMRE VAN SZÜKSÉG, ÉS AMI A LEGFONTOSABB: NE AZONNAL, ÉRZELMEKTŐL ÉS ÖSZTÖNÖKTŐL VEZÉRELVE REAGÁLJUNK!

MIT CSINÁLSZ ITT (ILLÉS)?

Menekülés a múltba és egyéb kifogások

Látni fogjuk, hogy a lehető legérthetőbb kérdésre, ami nem csak magára vonatkozott, hanem az időre és a helyre is, Illés megfogalmaz egy – amennyire kidolgozott, annyira kétértelmű – választ. Először is, noha a kérdésfeltevés jelen időben történik (mit csinálsz? – most), a válasz meghatározatlan múltba mutat (*Nagy búsulásom van... csak én egyedül maradtam*).

A múltba menekülés vagy a nosztalgizálás gyakran a depresszió vagy az öregedés egyik tünete. Habár Eminescu a *Harmadik levélben* utal a „múlt dicsőségére”,

a nosztalgia egy már elmúlt, vagy más szóval beteljesedett időhöz és térhez való ragaszkodást jelent, amin az illető személy nem tudja túltenni magát.

Számos oka van annak, hogy az ember hajlamos a múltba menekülésre:

- » mély személyes kudarcok vagy csalódások gyakran vezetnek oda, hogy félünk szembenézni a jelen valóságával;
- » túlzott, a valóságtól elrugaszkodott elvárások bizonyos személyekkel vagy helyzetekkel szemben, amelyek egyszerűen megvalósíthatatlanok a mindennapi életben;
- » túlzásba vitt ragaszkodás némely régi, pozitív, de sok esetben a kontextusból kiragadott támponthoz (valaki ezt mondta: „Milyen jó volt a Sztálin idejében, mert akkor... sokkal fiatalabb voltam”);
- » az ismeretlentől való félelem és a jövőre vonatkozó tervek hiánya szintén előidézheti ezt az állapotot.

A svédországi Lund egyetemének pszichológus kutatója, Gerd Thomas Waldhauser szerint úgy tűnik, hogy a szelektív memóriának köszönhetően megtaníthatjuk az agyunknak elfelejteni a kellemetlen pillanatokat. Erre vonatkozóan állítja Harold Pinter, az egyik leghíresebb kortárs angol dramaturg: „Múlt az, amire emlékszel, amiről azt képzeld, hogy emlékszel, meggyőződésed, hogy emlékszel, vagy akár színleled azt, hogy emlékszel rá.”

Illés úgy is megpróbál kibúvót keresni a válaszadás alól, hogy témát vált: *elhagyták... Izrael fiai... lerontották, ... megölték... Vagyis: függetlenül attól, hogy én itt mit csinálok, nem én, hanem Izrael fiai okozták ezt a helyzetet*. Ez nem újkeletű eljárás, megtalálható már a Szentírás első lapjain elhangzó mennyei kérdésre adott válaszban: *Mit tettél? Az asszony... adott... a kígyó átmított el*.

Továbbá, a beszédtema elterelésével párhuzamosan Illés igyekszik áldozatként tetszelegni: *engem is halálra keresnek*. Bizonyos mértékben elismeri, hogy nem ott kellene lennie, ahol éppen van, ezért védelmére felhozza a túlélés szükségességét.

Való igaz, hogy a barlang az idők során menedéket nyújtott Lótnak és lányainak (1Móz 19:30); a Józsué által üldözött öt királynak (Józs 10:16); a midiániták vagy a filiszteusok elől menekülő izraelitáknak (Bír 6:2; 1Sám 13:6); Dávidnak (1Sám 22:1; 24:3); sőt még Illés idejében is barlangba rejtette el az Úr a prófétákat Jézabel haragja elől (1Kir 18:13).

Ám ha néha sikerrel alkalmazhatunk ilyen kifogásokat emberek előtt, Istennel szemben mindez hiábavalóság. Ezt maga a próféta állapította meg, amikor a természeti jelenségek elvonulása után újból elhangzik a korábbi kérdés: *Mit csinálsz itt, Illés?*

A megrepedezett nádat nem töri el

„Nem isteni hatalmának óriási megmutatkozásával, hanem »halk és szelíd hang«-on akarta Isten kinyilatkoztatni önmagát szolgálja előtt. Meg akarta Illést tanítani arra, hogy nem mindig a leglátványosabb munkával lehet a legeredményesebben véghezvinni szándékát.”¹ És mindez annak ellenére, hogy volt eset, amikor a mennyei jelenlét látványos formában mutatkozott meg.

És fordította az Úr igen erős nyugati szelet, amely az egyiptomiak megbüntetésére rendelt sáskákat a Vörös-

tengerbe vetette. *Egész éjjel erős keleti szél hajtá a tengert, és kiszáradt a Vörös-tenger. Sőt, még Illés is szélvész közepe tetten ragadtatott el.*

A Sínainál történt kinyilatkoztatásnál az egész hegy nagyon rengt, Jerikó falainak leomlását is feltehetően földrengés okozta.

És bocsáta az Úr Sodomára és Gomorára kénköves és tüzes esőt az Úrtól az égből. Mózesnek megjelent az Úr angyala tűznek lángjában. A pusztai vándorlás alatt az Úr pedig megvala... éjjel pedig tűzszlopban, hogy világítson nékik.

De Illés állapotában – mai kifejezéssel élve: depressziójában – a mennyei hatalom megnyilvánulásai vélhetően végzetesnek bizonyultak volna. Úgy gondolom tehát, hogy nem volt véletlen „a Szentlélek szelíd befolyása, mely csendben, de biztosan alakítja és építi a jellemet. Isten Lelkének halk és szelíd hangja meg tudja változtatni szívünket.”²

A szelíd beszéd megtöri a csontot (Péld 25:15) – olvashatjuk Salamon szavait, melyeket az az Isten ihletett, aki úgy formálta a hangját, hogy vigaszt nyújthasson sértve érzett prófétájának. Micsoda tanulság számunkra, akik hasonló helyzetben hajlamosak vagyunk előállni a tantételek lehengerlő érveivel, és nem vesszük észre, hogy eljárásunkkal összetörhetjük a megtört szívet.

A cselekvés – a csodagyógyász

A szakemberek többsége azon a véleményen van, hogy a szorongás és depresszió kezelésében jótékony hatással bír a tevékenység. A fizikai megerőltetés nyomán endorfin – a boldogság természetes kulcsa – szabadul fel, a rendszeres mozgás pedig az agyat pozitív gondolkodásra állítja át.

Isten ezt a gyógymódot választja Illés számára, miután teljesen nyilvánvalóvá válik a diagnózis azáltal, hogy a próféta ismételteti a mennyei kérdést. Nem próbálja meggyőzni a prófétát arról, hogy mennyire rossz helyzetben van, nem szólítja fel ésszerű gondolkodásra, még legalább a közelmúlt eseményeire való visszaemlékezésre sem, amelyek révén felismerhetné a hit általi szolgálat jótékony hatásait. Az Úr egyszerűen csak feladatot bíz rá: *És monda az Úr néki: Menj el, térj vissza a te utadon a pusztán át Damaskusba, és mikor oda jutandasz, kenjed királylyá Hazáelt Sírjában; és Jéhut, a Nimsi fiát kenjed királylyá Izráelben, és Elizeust, az Abelméholabeli Sáfát fiát pedig kenjed prófétává a te helyedbe* (1Kir 19:15-16).

A kezelés hatékonyságát igazolja, hogy Illés a korábbiánál nagyobb lelkesedéssel fordul vissza prófétai elhívásához. Még akkor is, ha ezen utolsó parancs gyakorlatilag kilátásba helyezi a... nyugdíjazását.

Emlékszem egy hasonló esetre, ami az apóssal történt meg. Nyugdíjba vonulása után néhány évig még tovább dolgozott annál a cégnél, ahol én is alkalmazott voltam, vezető beosztásban. Végül egy szép ünnepséget

szerveztem a számára, ahol együtt lehetett a munkatársakkal, és kapott néhány jelképes ajándékot is. Amint hazatértünk, nekem szegezte a kérdést: „Ez azt jelenti, hogy kirúgtál?” Nem tagadhattam, így hát viselnem kellett a következményeket. Egy ideig még a felesége támogatását is elvesztettük, aki akkoriban a kislányomra vigyázott.

Ezen esettől eltérően Illés engedelmesen, zúgolódás nélkül ismét munkába állt, és a menny által előkészített visszavonulása is Isten szeretetét és hatalmát igazolja: a próféta *elragadtatott a mennybe.*

Záró gondolat

Amikor Isten Lelkének halk és szelíd hangja megszólítja szívedet a „Mit csinálsz itt?” kérdéssel, a választ ne a múlt megvalósításaiban keresd, még a legjelentőségtebbekben sem! Hiszen tudod, hogy *megfertéztetett ruha minden mi igazságunk* (Ésa 64:5). De még ha nem is így lenne, akkor sincs érdemünk, mivel ezek olyan jó cselekedetek, amelyeket előre elkészített az Isten, hogy azokban járjunk (Eféz 2:10).

Igaz, hogy kritikus helyzetben felhozható kifogásként a társadalmi, politikai vagy kapcsolati környezet, ami arra készítetted, hogy menedéket a barlangban keress, de van-e haszna egy ilyen kifogásnak?

Végeredményben nem Istent érdeklí a válaszod, hanem téged. A kérdés csupán eszedbe juttatja, hogy az Úrnak terve van, és azt szeretné, hogy vedd ki a részed a munkából. Eszedbe juttatja, hogy a nagy misszióparancs neked is szól.

Ezért tehát a helyes válasz nem lehet más, csak az, amit Ésaías adott: *Ímhol vagyok én, küldj el engemet!* És akkor biztos lehetsz, hogy „nyugdíjazásod” után Illés lesz a szomszédod. Ezt maga az Üdvözítő ígérte meg: „Elmegyek, hogy helyet készítek néktek. És ha majd elmegyek és helyet készítek néktek, ismét eljövök és magamhoz veszek titeket; hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek” (Jn 14:2-3). ■

Dr. Dan Constantinescu, teológus, közgazdaságtan professzor

1. Ellen G. White, *Próféták és királyok*, 168. o.

2. *Uo.* 169. o.

AZ ISTENI TERV DAN CONSTANTINESCU

„ÉS BEMÉNE OTT EGY BARLANGBA, ÉS OTT HÁLA. ÉS ÍMÉ, LÖN AZ ÚRNAK BESZÉDE Ő HOZZÁ, ÉS MONDA NÉKI: MIT CSINÁLSZ ITT, ILLÉS? Ő PEDIG MONDA: NAGY BÚSULÁSOM VAN AZ ÚRÉRT, A SEREGEK ISTENÉÉRT, MERT ELHAGYÁK A TE SZÖVETSÉGEDET AZ IZRÁEL FIAI, A TE OLTÁRAIDAT LERONTOTÁK, ÉS A TE PRÓFÉTÁIDAT FEGYVERREL MEGÖLTÉK, ÉS CSAK ÉN EGYEDÜL MARADTAM, ÉS ENGEN IS HALÁLRA KERESNEK.” (1KIR 19:9-10)

A JÓ ISTEN

ISTEN ABBAN
A NAGY ELŐJOG-
BAN RÉSZESÍTETT
MINKET, HOGY AZ
ADMINISZTRÁTO-
RAI LEHETÜNK.
RÁNK BÍZTA
ÖSSZES ERŐ-
FORRÁSÁT, AMIG
Ő TÁVOL VAN. AMI-
KOR MEGSZÜLE-
TÜNK, SÁFÁROKKÁ
VÁLUNK, ÉS EZ
A MEGBÍZATÁS
A HALÁLUNKIG
TART. JÓK VAGY
ROSSZAK, HŰSÉ-
GESEK VAGY
HŰTLENEK, DE
MINDENKÉPPEN
ISTEN JAVAINAK
KEZELŐI VAGYUNK.

A mikor nemzeti azonosságunkról esik szó, igyekszünk a rendelkezésre álló összes egyedi vonást és szuperlatívuszt előtérbe helyezni. Mi vagyunk a leggyorsabbak, legmagasabbak, mi találtuk fel ezt vagy azt. Sok esetben hajlamosak vagyunk szebbeknek és fontosabbaknak mutatkozni a valóságnál, mert azt hisszük, hogy így talán mások is csodálni fogják a sajátosságainkat.

Mi, románok vagyunk az egyetlen nemzet, amely egyik uralkodóját a „jó” jelzővel illette. Az elemi iskolában csak futólag tanultunk Alexandru cel Bun fejedelemtől, nekem azonban elég sokat meséltek róla a Szőlőhegyen (Pârgărești, Bákó megye) élő adventisták. Nem kellett sok időnek eltelnie, máris rájöttem, hogy olyan gyülekezetet pásztoroltam ott, amely nem hasonlított a többihez. Mindannyian első generációs adventisták voltak, ezért nem pazaroltuk az időt hagyományokra és hosszas bizottsági ülésekre. Egyetlen foglalatosságunk a missziómunka volt, minden időnket embertársaink felé fordulva töltöttük. Magyar ajkúak, miközben minden környékbeli faluban román emberek élnek.

Egyik nap vettem a bátorságot, és hangot adtam a kíváncsiságomnak: „Jó emberek, hogy kerültetek ide?” És ők elmagyarázták:

„Őseink elfogadták Husz János reformációját, meghódította őket a Szentírás egyszerűsége és szépsége. A változást azonban nem nézte jó szemmel a többségi egyház, ezért választás elé lettek állítva: vagy felhagynak az újításokkal, vagy az életükkel fizetnek. Nem sokat gondolkoztak: hátrahagyva mindazt, amit összekuporgattak, a menekülés útját választották.” Kíváncsi természetemtől vezérelve megkérdeztem, hogy *miért éppen ide?* „A husziták a szomszédos országokban kerestek menedéket, de mindenütt visszautasították őket, mivel senki sem akarta megnehezíteni az életét a jelenlétükkel. Csak egyedül Alexandru cel Bun fejedelem fogadta be őket. A Tatros-völgyét (Valea Troțușului) bocsátotta rendelkezésükre. A mai Huszváros (Huși) is az elüldözött alapítók nevéből származik.”

Mit kell tennie egy királynak, hogy jónak nevezzék?

Alexandru cel Bun fejedelmet kevésbé érdekelték a katonai portyák, ellenben uralkodása

alatt fellendült a gazdasági élet. Az ország útjait (amelyek abban az időben biztonságosak voltak) juhnyájak, marhacsordák, ménesek járták, kivételre vagy behozatalra szánt árukat szállítottak. A kincstár hatalmas bevételeket könyvelhetett el, így a fejedelem saját pénzermét veretett. Az országot 24 közigazgatási egységre osztotta, a tartományoknak nevet adott, és a vezetői felelőségek megosztása érdekében létrehozta a központi jársokot. Uralkodása hosszú ideig tartott, ami elengedhetetlen feltétele volt az intézmények fellendülésének. A „Jó” jelzőt csak halála után kapta meg.

„Ami jó, igaz és helyes vala az Úr előtt, az ő Istene előtt, azt művelé” (2Krn 31:20). Ha ezzel a jelzővel szeretnénk illetni Izrael vagy Júda valamelyik királyát, akkor Ezékiás király méltán megérdemelné. Kinyitotta az Akház által bezárított templom kapuját, és Salamon uralkodása óta ekkor ünnepelhetett először az egész nemzet a hűsvét ünnepét. Újraszervezte a papi szolgálatokat, amiről a lévíták már meg is feledkeztek. A nép reakciója meglepetésként érte a papokat, szinte nem is tudtak mit kezdeni a kapott nagy mennyiségű gabonával, musttal, olajjal és mézzel. Szintén Ezékiás volt az, aki csatornát építtetett, hogy ostrom idején is állandó vizellátása legyen a városnak.

Mi az, ami megkülönböztet egy „jó” királyt attól, akire a nép még emlékezni sem akar? *Az adminisztráció, a közigazgatás iránti magatartása.* Akkor virágzik a társadalom, amikor helyes mederben zajlanak a dolgok, stabilitást és előreláthatóságot biztosítva. Ilyenek a „jó” királyok.

Isten abban a nagy előjogban részesített minket, hogy az adminisztrátorai lehetünk. Ránk bízta összes erőforrását, amíg Ő távol van. Amikor megszületünk, sáfárokká válunk, és ez a megbízatás a halálunkig tart. Jók vagy rosszak, hűségesek vagy hűtlenek, de mindenképpen Isten javainak kezelői vagyunk.

A Keresztény Sáfárság Osztály felelős szolgálattevőiként igyekszünk egy-egy szeminárium vagy prédikáció által az embereket hűséges sáfárokká nevelni. Aztán összeszedjük a videoprojektort, a laptopot, és még arra sem figyelünk, hogy ki oltja le a lámpákat és zárja be az ajtót, mert sürgősen az ország másik felébe kell utaznunk. A fegyelem és

az odaadás azonban időigényes. Ezek a tulajdonságok teszik az embereket megbízható sáfárokká.

Az emberi cselekedetek hajtóműve a szeretet kell, hogy legyen. Aki felfedezi, hogy Isten a „Jó” Király, örömmel és legjobb tehetsége szerint fogja felhasználni képességeit annak érdekében, hogy értékes szolga lehessen.

Az embert a szeretet készíti arra, hogy szolgálja a rászorulókat, és támogassa Isten ügyét. Legnagyobb öröme az isteni erőforrások helyes felhasználása.

De térjünk vissza a román fejedelemhez. Habár nagy dolgokat vitt véghez, fiai hamar elfelejtették őt. Már a friss sírhantja fölött belviszály kezdődött az addig tisztességgel és méltósággal megőrzött trónért. A fejedelem hosszú uralkodása alatt felvirágzott ország hanyatlásnak indult semmirekellő fiai idején.

Vajon a déli királyság jó királyának utódai méltóbb módon viselkedtek? A Júda trónját leghosszabb ideig foglaló Manassé a zsidók talán leggonoszabb királya volt. Bálványimádásának tudható be Jeruzsálem végső pusztulása.

A világegyetem Királya jó sáfárként hagyta itt gyermekeit. A „jól vagyok jó és hű szolgám” jelző a legértékesebb osztályzat, amit keresztény sáfár valaha kaphat. Ha a mennyei Atya jóváhagyja, hogy az Ő ajándékait kezeljük, boldogok és hálásak leszünk, hogy megtettünk minden tőlünk telhetőt ebben az életben, ami túl rövid ahhoz, hogy tétlenül eltékozoljuk.

„Amikor Krisztus követői visszaadják az Úrnak, ami az Övé, kincset gyűjtenek, melyet akkor kapnak meg, amikor hallani fogják e szavakat: »Jól vagyok jó és hű szolgám, [...] menj be a te uradnak örömébe.«” (Ellen G. White, *Jézus élete*, 523. o.)

Péter apostol emlékeztet: „Ki-ki amint kegyelmi ajándékot kapott, úgy sáfárokadjatok azzal egymásnak, mint Isten sokféle kegyelmének jó sáfarai” (1Pt 4:10).

Van valami ezzel az egyházi ügyosztállyal kapcsolatosan, ami elégedetlenséggel tölt el: a név (Keresztény Sáfárság). Túl hosszú és csak kevesen értik a rendeltetését. Én a „Jó Isten” nevet javaslom. Tudom, hogy sokszor hiányzik a mélységes személyes kapcsolat ahhoz, hogy változást idézzünk elő, de a Szentlélek befolyása a mi oldalunkon áll. Lehet, hogy egy prédikáció vagy egy szeminárium nem fog hegyeket elmozdítani a helyükről, de mindaz mellettünk érvel, amit Isten értettünk tett. Időnk igencsak korlátozott, viszont „Ő előbb szeretett minket.” Mi lehetne kellemebb, könnyebben hozzáférhető és hasznosabb az üdvösség szempontjából, mint egy olyan ügyosztály, amely az embereknek „Jó” Királyként mutatja be Istent? ■

Ciprian Şandru, lelkipásztor,
Keresztény Sáfárság Osztály, Romániai Unió

**SZERETET
ÉS JÓSÁG
CIPRIAN
ŞANDRU**

**AZ EMBERT A SZERETET
KÉSZÍTI ARRÁ, HOGY
SZOLGÁLJA A RÁSZORU-
LÓKAT, ÉS TÁMOGASSA
ISTEN ÜGYÉT. LEGNA-
GYOBB ÖRÖME AZ ISTENI
ERŐFORRÁSOK HELYES
FELHASZNÁLÁSA.**

KÖZLEMÉNY

A szombat délelőtti istentiszteleteken tartandó tized- és adománygyűjtések alkalmára a Generál Konferencia minden évben írott anyagot készít elő. 2020 februárjának első szombatjától kezdődően az írott anyag mellett kisfilmek is a gyülekezetek rendelkezésére állnak. Minden közösség szabadon, a helyi sajátosságoknak és programnak megfelelően eldöntheti, hogy csak a szöveget olvassa fel, vagy megtekinti a videót is.

Amennyiben a videó nem kerül levetítésre a délelőtti istentisztelet alatt, javasoljuk, hogy kerítsetek más alkalmat a bemutatására, például sáfársági témát feldolgozó programokon vagy a szombat délutáni istentiszteletek keretében.

Az anyag letölthető a <https://resurse.adventist.pro> vagy a <https://www.youtube.com> oldalakról.

A KINYILATKOZTATÁS IRODALMI MÓDSZERE DÁNIEL PRÓFÉTA KÖNYVÉBEN (III): SZERKEZETI MUTATÓK

Anarratív és kronológiai mutatók mellett a kinyilatkoztatás irodalmi módszerét Dániel apokaliptikus jövendölésének szerkezete is igazolja. Ennek értelmében rámutatunk arra, hogy egyes narratív szakaszok az $x(x+1)$ képlet szerint szerveződnek, vagyis az egymást követő három elem után egy negyedik, hangsúlyozott exegetikai elem is következik. A szerkezeti módszer jelenlétét a 2., illetve 7. fejezettel szemléljük.

Nabukodonozor álma (Dán 2:1-49)

A második fejezet beszámol a Nabukodonozor álmával kapcsolatos eseményekről. A király éjjel álmot lát, amelyet meglepő módon el is felejt. Aból a megfontolásból, hogy üzenetet kapott az istenektől, minden eszközt felhasznál, hogy visszakapja elfelejtett álmát, ezért még azon az éjszakán összehívja a babiloni bölcseket.

Narratív szempontból a bonyodalom a kinyilatkoztatás irodalmi módszere révén valósul meg, és az elbeszélés a bölcsek Nabukodonozor elé való érkezésével kezdődik el. A közöttük levő párbeszéd háromszor ismétlődik meg. Ezen esetek mindegyikében a király szólal meg elsőnek, és követeli a bölcsektől, hogy mondják el az álmot és annak magyarázatát. Közben változik a magatartása. A nyugodt kíváncsiságtól (3. v.) eljut a hajthatatlansáig (5–6. v.), ami végül dühös bosszúban éri el a tetőfokát (8–9. v.). A megrémült bölcsek kétszer is kérik a királyt, hogy tudassa velük az álmot, hogy magyarázattal szolgálhassanak (4. és 7. v.). Hármadszor pedig kijelentik, hogy kérése nem egyezik meg a korábbi királyok gyakorlatával, és hogy halandó ember képtelen azt teljesíteni: „Nincs ember a földön, aki a király dolgát megjelenesse: mivelhogy bármilyen nagy és hatalmas király sem kívánt még egyetlen írástudótól, varázslótól és káldeustól sem ilyen dolgot. Mert a dolog, amit a király kíván, igen nehéz, és nincs más, aki azt megjelenesse a király előtt, hanemha az istenek, akik nem lakoznak együtt az emberekkel” (10-11. v.).

A babiloni bölcsek és a király közti háromrendbeli kérdés és válasz célja bevezetni a negyedik és egyben utolsó, ezúttal a király és Dániel közt folyó párbeszédet. Tulajdonképpen ez a párbeszéd azon a ponton kezdődik el, ahol lezárul a harmadik. És nem csak az történik, hogy a király megismétli a kérést, hanem még a próféta is visszautal a bölcsek válaszára: „A titkot, amelyről a király tudakozódék, a bölcsek, varázslók, írástudók, jövendőmondók meg nem jelenthetik a királynak; de van Isten az égben, aki a titkokat megjelenti; és ő tudtára adta Nabukodonozor királynak: mi leszen az utolsó napokban” (27–28. v.). A szerző szándékosan helyezi a Dániel és a Nabukodonozor közt folyó párbeszédet a negyedik helyre, mintegy hangsúlyozva ezzel is exegetikai fontosságát.

A király és Dániel párbeszédének hangsúlyozása mellett a kinyilatkoztatás irodalmi módszere a továbbiakban jelen van az álom összetételében is. A próféta elmondja az uralkodónak, hogy három király követi egymást, akit arany, ezüst és réz jelképez, és ezek után egy negyedik fém, a vas következik.¹ Ezzel az olvasó figyelme az álom negyedik szakaszára, az utolsó, végidőig tartó fontos birodalomra terelődik.

Sőt, a kinyilatkoztatás irodalmi eszköze a negyedik birodalom azonosítását szolgáló utalásokban is feltűnik. Összesen négy ilyen utalást találunk. Az első hangsúlyozza az utolsó birodalom vas-természetét, sugallva ezzel, hogy erőszakkal foglal el idegen területeket (40. v.). A második a birodalom megosztottságára utal (41. v.). A harmadik hangsúlyozza a birodalom „gyenge” és „erős” alkotóelemei közti összefüggéseket. Az utolsó, legfontosabb utalás az Isten országának eljövetelére előtti ideológiai-ökumenikus törekvéseket emeli ki. Más szóval, a vas csillagjegye alatt egy látszólagos egység van kialakulóban, a valóságban azonban ennek éppen az ellenkezője történik: „Hogy pedig vasat elegyülve láttál agyag-cseréppel: azok emberi mag által veygülnék össze,

A PRÓFÉTA
ELMONDJA AZ
URALKODÓNAK,
HOGY HÁROM
KIRÁLY KÖVETI
EGYMÁST, AKIT
ARANY, EZÜST ÉS
RÉZ JELKÉPEZ, ÉS
EZEK UTÁN EGY
NEGYEDIK FÉM,
A VAS KÖVETKEZIK.
EZZEL AZ OLVASÓ
FIGYELME AZ
ÁLLOM NEGYEDIK
SZAKASZÁRA,
AZ UTOLSÓ,
VÉGIDŐIG TARTÓ
FONTOS BIRODA-
LOMRA TERELŐDIK.

de egymással nem egyesülnek, minthogy a vas nem egyesül a cseréppel” (43. v.).

Látomás a vadállatokról (Dán 7:1-28)

A hetedik fejezet Dániel látomását írja le az emberiség történelmének befejező szakaszára vonatkozóan. Nabukodonozor álmához hasonlóan a történelmi folyamatok, szakaszok a kinyilatkoztatás irodalmi módszere által vannak bemutatva. A látomás három egymást követő torz állatot sorol fel, amelyet egy negyedik – „rettenetes, iszonyú és rendkívül erős” (7. v.) – követ. Ez utóbbi a hangsúlyozandó elemet képviseli, ezért az elbeszélés a legrészletesebb leírást és magyarázatot szolgáltatja.

Az állatok bemutatása progressziót sugall, mivel az adott sorszám a következő sorszámú részzel társul. Következésképpen az első állat, amely egy oroszlánhoz hasonlít, két sasszárnyal rendelkezik (4. v.). A másodiknak, a medvéhez hasonlóan három oldalborda van a szájában. (5. v.). A párduchoz hasonló harmadiknak pedig négy szárnya és négy feje van (6. v.). És ami a negyedik állatot illeti: a progresszió itt éri el a csúcspontját, ugyanis tíz szarva van (7. v.).

Mindezekén túl, a negyedik állat leírásában még egyszer feltűnik a kinyilatkoztatás irodalmi módszere, s ezzel is hangsúlyt kap az elbeszélés exegetikai diskurzusa. Miután a narráció megjegyzi a tíz szarv jelenlétét, felhívja az olvasó figyelmét egy bizonyos átalakulásra: „Mialatt a szarvakat szemlélém, ímé, másik kicsiny szarv növekedék ki azok között, és három az elébbi szarvak közül kiszakasztaték ő előtte, és ímé, emberszemekhez hasonlóak szemeke valának ebben a szarvban, és nagyokat szóló száj” (8. v.). Tehát nem túlzás kijelenteni, hogy a teljes fejezet exegetikai súlypontja a „kis szarv” megjelenése körül forog. Nem csupán a retorika vezet el az ítélet kezdetéhez (9–11. v.), hanem a szarv titokzatos volta is a 8. fejezet látomásának az alapját képezi, s ezzel további információkat nyújt a szarv tevékenységére vonatkozóan.

Következtetések

Anakronisztikus és korabeli megközelítési módjuk miatt a modern olvasót gyakran mehökkentik a bibliaszövegek értelmezési módszerei. A helyes megközelítés olyan irodalmi módszerek azonosítását feltételezi, amelyek a szent szöveg megfogalmazásának alapját képezték. Ezeket kell alkalmazni a magyarázati folyamat során is. Korábbi cikkeim célja az volt, hogy bebizonyítsam ennek az eszköznek, a kinyilatkoztatás irodalmi módszerének a jelenlétét. És nem csak a módszer tűnik fel az ó- és újtestamentumi iro-

dalomban formális utalásokkal vagy azok hiányában, hanem ez Dániel apokaliptikus leírásainak hermeneutikai „kódját” is képezi.

A kinyilatkoztatás irodalmi módszerének azonosítása ebben a könyvben kétirányú értelmezést tesz lehetővé. Elsősorban az eszköz hozzájárul a profetikus elbeszélés exegetikai „központjainak” a meghatározásához. Ennek következtében a narratív, kronológiai és szerkezeti mutatók értékes utalásokat tartalmaznak az üzenet alkotóelemeivel kapcsolatosan. Szerkezeti szinten megfigyeltük, hogy az arany állóképre, valamint az állatokra vonatkozó álmok közös nevezője az exegetikai központ áthelyezése a negyedik elemre – a negyedik fémre, a negyedik állatra. Sőt, mi több, a negyedik elem a maga során mindkét leírásban egy exegetikai „epicentrumot” képez. Az álom esetében az „epicentrumot” a negyedik, a vas birodalmának jellegzetességei képezik, vagyis a belső (sikertelen) egységre törekvés. Az állatokról szóló látomásban pedig az exegetikai „epicentrumot” a „kis szarv”, vagyis a három szarvat legyőző negyedik szarv megjelenése képezi.

Az exegetikai központok azonosítása mellett az irodalmi eszköz pontos magyarázattal szolgál az emberi történelem négy szakaszának eredetére vonatkozóan is. Történelmi források szerint a történelem vázlatosításának gyakorlata nem zárólag Dániel könyvének a sajátossága, feltűnik babilóniai, egyiptomi, perzsa, görög és római forrásokban is.² Minden valószínűség szerint a próféta által kapott kinyilatkoztatás ezt az általános törekvést követte, de a kinyilatkoztatás irodalmi módszerének alapján alkalmazta. Ebben az értelemben a történelem szakaszokra osztása Dániel könyvében egyedi, és csupán négy időszakra szorítkozik. Következésképpen, a prófétai üzenet tisztázása végett nem Biblián kívüli forrásokat helyez előtérbe, hanem a kinyilatkoztatás irodalmi módszerének biblikus hagyományai alapján mutatja be a próféciákat, ugyanakkor olyan értelmezési keretet szolgáltat, amelyben a negyedik elem a kinyilatkoztatás csúcspontját képezi. ■

Daniel Olariu, lelkipásztor, a héber nyelv és az Ószövetség tanára, Adventus Egyetem

1. Formai szempontból a 3-as, illetve 4-es számjegyek szó szerint meg vannak említve: „Egy harmadik birodalom... a negyedik birodalom pedig...” (39–40. V.).
2. A történelmi vázlatosítás Dániel könyvén kívüli jelenlétének további tanulmányozása érdekében lásd: Carol A. Newson és Brennan W. Breed, *Daniel, The Old Testament Library* (Louisville, KY: WJK, 2014.), 80–83. o.

A SZENTÍRÁS MEGFEJTÉSE DANIEL OLARIU

A KINYILATKOZTATÁS
IRODALMI MÓDSZERE
BIBLIKUS HAGYOMÁ-
NYOK ALAPJÁN MUTATJA
BE A PRÓFÉCIÁKAT,
UGYANAKKOR OLYAN
ÉRTELMEZÉSI KERETET
SZOLGÁLTAT, AMELY-
BEN A NEGYEDIK ELEM
A KINYILATKOZTATÁS
CSÚCSPONTJÁT KÉPEZI.

EGYÉNI SZABADSÁG ÉS KOLLEKTÍV SZABADSÁG

**NEM GYENGESÉ-
GÜNKET, HANEM
BÖLCSESSÉGÜN-
KET IGAZOLJA, HA
GONDOLATAINKAT
A GYŰLEKEZET
ELÉ VISSZŰK, ÉS
MEGHALLGATJUK
MÁSOK VÉLE-
MÉNYÉT. TAGOK,
LELKIPÁSZTO-
ROK ÉS EGYHÁZI
SZOLGÁLTATTEVŐK
EGYARÁNT TÖBB
IDŐT KELLENE,
HOGY SZÁNJANAK
A TANÁCSKO-
ZÁSRA. FONTOS
AZONBAN MEGJE-
GYEZNÜNK, HOGY
A TANÁCSKOZÁS IS
HELYTELEN KÖVET-
KEZTETÉSEKHEZ
VEZETHET, EZÉRT
NAGY FIGYELMET
KELL FORDÍTA-
NUNK AZ ÉRVEKRE.**

A szólásszabadság hiányának fájdalmasan hosz-
szú évszázadai után eljutottunk oda, hogy egy
olyan társadalomban élünk, amely ezt a fajta
szabadságot tartja a legfontosabbnak. Ennek ered-
ményeképpen úton-útfélen a kendőzetlen véle-
ménynyilvánításra bátorítanak. Bárhol, bármeny-
nyit és bármiről. Azonban rájöttünk, hogy ha a
szólásszabadság jogával élve kimondod, amiben
hiszel, annak kellemetlen következményei is le-
hetnek. Szavaid hatást gyakorolnak azokra, akik-
ről beszélsz, a csoportra, amelyet képviselsz, de
a személyre is. Következésképpen megjelentek
a szólásszabadsággal szembeni védő és megelőző
mechanizmusok, az egyre árnyaltabb szabályozá-
sok, törvények, belső intézményi politikák, kor-
látozások és a kilátásba helyezett szankciók. En-
nek lett az eredménye a politikailag korrekt köz-
beszéd, valamint az olyan témák érintésétől való
tartózkodás, amelyek a törvény védelme alatt áll-
nak. Azonban nem feltétlenül jó, ami történik.
Úgy tűnik, hogy más formában és más megneve-
zések alatt visszatérünk azokhoz az időkhöz, ami-
kor még nem létezett a szólás szabadsága.

A bennünket körülvevő és minket befolyá-
soló világ gyötrődése közepette az egyház keresi
a szólásszabadság jogának erkölcsileg helyes útját.
Mi az, amit jogunk van kimondani, és hol van-
nak a határok? Nem áll szándékunkban a politi-
kailag korrekt közbeszéd kötelezővé tételével ér-
vényteleníteni a szólásszabadságot, viszont olyan
szabadságot sem szeretnénk, amelyben fittyet
hányva a következményekre, bármit kimondha-
tunk. A felelősségteljes szólásszabadság fogalmá-
val kapcsolatosan szükség van egészséges megér-
tésre. Olyanra, ami erkölcsileg korrekt és nem po-
litikailag.

Szabadság, amelyhez alázat és bölcsesség társul

Mielőtt megszólalunk, el kell ismernünk, hogy
bármilyen témát is szeretnénk érinteni, mondan-
dónkat két korlátozásnak kell alávetnünk. Első-
sorban, nem vagyunk mindentudók. Tudunk va-
lamin, de nem mindent. És bizonyos helyzetben
fel sem fogjuk, hogy milyen keveset tudunk abból,
amit tudhatnánk. Továbbá az is megtörténhet,
hogy hiányos ismeretünk nem is egészen helyes.
Korlátaink vannak az információk feldolgozása
terén, előítéletek, tudatalatti pszichológiai sorom-

pók nehezítik az utunkat. Környezetünk manipu-
lálása, valamint saját mentális akadályaink áldo-
zatai vagyunk. Ezek és az ilyenekhez hasonló hát-
ráltaató tényezők eltorzítják a valóságot. Mindent
szűrőn keresztül értelmezünk, és folyamatosan ki
vagyunk téve a helytelen véleményformálás koc-
kázatának. Ezért kell alázatosnak lennünk. Ismer-
jük el a korlátainkat, és legyünk elővigyázatosak,
bölcsek. Ilyen helyzetre léteznek hatékony gyógy-
módok: az ihletett Írás figyelmes kutatása és az
ima. Ha véleménynyilvánítás előtt elegendő időt
szakítanánk a Szentírás kutatására és az imára,
teljesen másképp beszélnénk. Sokkal rövidebben
és hatékonyabban. Nagyon hasznos lehet a má-

sokkal való tanácskozás. „Mert az eszes tanácsokkal viselhetsz hadat hasznodra; és a megmaradás a tanácsosok sokasága által van” (Péld 24:6). Nem gyengeségünket, hanem bölcsességünket igazolja, ha gondolatainkat a gyülekezet elé viszzük, és meghallgatjuk mások véleményét. Tagok, lelkipásztorok és egyházi szolgálattevők egyaránt több időt kellene, hogy szánjanak a tanácskozásra. Fontos azonban megjegyeznünk, hogy a tanácskozás is helytelen következtetésekhez vezethet, ezért nagy figyelmet kell fordítanunk az érvekre. Ha minden csupán személyes véleményekre, közösségi elképzelésekre vagy előítéletekre szorítkozik, akkor a tanácskozás nyomán csak megszilárdulhatunk a téves meggyőződésben.

Szabadság az embertársakért végzett szolgálatban

Jézus nem mondott el mindent, amit tudott. De nem azért, mert titkolta az igazságot, hanem mert a hallgatói nem álltak készen bizonyos igazságok meghallására. „Még sok mondani valóm van hozzátok, de most el nem hordozhatjátok” (Jn 16:12). Erkölcsi kötelességünk fontolóra venni, hogy milyen hatással lesz egy bizonyos információ másokra. Ne bántsuk őket a szólásszabadság köntösébe bújva. Az egyház már elég korán megértette a szabadsággal való felelős sáfárkodás fontosságát. Ezért írta Péter apostol: „Mint szabadok, és nem mint akiknél a szabadság a gonoszság palástja” (1Pt 2:16). Ha egy szó nem használ, akkor nem szabad kimondani. A nyilvános felszólalásokat, különösképpen az internetes felületeken, alapos öncenzúrának kell alávetni. Erkölcsi kötelességünk a szólásszabadság jogának gyakorlásával is az Üdvözítő nyomdokain járni.

Kiváló példa erre vonatkozóan a bibliai prófécia. Mit kell elmondanunk, és mit nem? Jézus nagyon jól ismerte az akkori Rómára vonatkozó dánieli próféciákat a *rettenetes és iszonyú és rendkívül erős* állatról (Dán 7:7), mégsem beszélt nyilvánosan erről. Nem mintha nem lett volna valakinek a hasznára, hanem azért, mert fölösleges viszályt keltett volna saját munkásságával szemben. Jelentős eltérés lehet, sőt lennie kell az ismert és a kimondott igazság között. Nem arra hívtunk, hogy mindent elmondjunk, amit tudunk. Jézus megparancsolta, hogy olyasmiről ne beszéljünk, ami szükségtelen ellenkezést válthat ki: „Ne adjátok azt, ami szent, az ebeknek, se gyöngyeiteket ne hányjátok a disznók elé, hogy meg ne taposák azokat lábaikkal, és néktek fordulván, meg ne szaggassanak titeket” (Mt 7:6). Ellen G. White is a megfontolt missziós közbeszéd fontosságára hívja fel a figyelmet: „Vigyázatok! Az üzenet hirdetése

közben ne támadjátok a többi egyházakat, még a Római Katolikus egyházat se... Lelkészeink ne kövessék saját ösztöneiket, amikor vádolják és leplezik a törvényszegés titkos bűnét. E tárgykörökben a hallgatás: ékesszólás... Tartsatok ki a megerősítő igazságok mellett! Sose térjete le az Isten által kijelölt egyenes útról csak azért, hogy valakit támadjatok! Sok kárt okozhattok ezzel!” (*Evangelizálás*, 576. o.).

Egy másik tiltás a politikusok, vagy az általuk hozott rendeletek elleni felszólalásokkal kapcsolatosan nyújt figyelmeztetést (*A keresztény nevelés alapjai*, 475. o.). Sokkal körültekintőbbeknek kell lennünk nyilvános felszólalásaink során, akár lelkészekként nyilatkozunk meg, akár egyszerű egyháztagokként.

Szabadság és lojalitás

Amikor az egyéni szólásszabadság negatívan hat az egyház kollektív szabadságára, akkor átléptük a lojalitás határát. Helyes megértéssel kell rendelkezünk ezen a téren. A lojalitás nem az elvekről való lemondást, hanem az elvek melletti kiállást jelenti. Teljesen szabadon válhatunk az egyház tagjaivá, és bármikor lemondhatunk a tagságról. Senkit sem kényszerítünk arra, hogy az egyház tagja legyen, viszont mindaddig, amíg elfogadjuk azt, hogy ehhez a vallási közösséghez tartozunk, nem helyénvaló, hogy ellene harcoljunk. Ezzel meghasonlást keltünk a közösségen belül. És ennek nincs jövője. A lojalitásnak több iránya van, de mindegyik ugyanarra az alapra épül. Különbözőek vagyunk ugyan, de egységet alkotunk. Az egység azonban nem valószínűsíthető meg és tartható fenn lojalitás nélkül. Ki és mi iránt kell lojálisaknak lennünk?

1. Isten iránti lojalitás

Jézus az egyház Feje. Láthatatlan, de valóságos, jelen van és cselekszik. Az egyház elleni tevékenység tulajdonképpen Isten ellen irányul. Ha valaki nem olyan, amilyennek szerintünk lennie kell, még nem ok arra, hogy máris az egyház ellen szólaljunk fel. Az egyház isteni projekt és eszköz. Nem vehetjük át a kezdeményezést csak azért, mert azt gondoljuk, hogy Ő, aki irányít, nem tudja vagy nem képes megtenni a szükséges intézkedéseket. Az Isten iránti lojalitás azt jelenti, hogy valahányszor kérdéseink merülnek fel az egyház hivatalos üzeneteivel vagy eljárásaival szemben, engedjük, hogy Ő cselekedjen. Nem mi, hanem Ő. Veszélyes azt hinni, hogy némelyeknek

GYÓGYÍTÓ MAGATARTÁS DANUT OBĂGEANŪ

„MINDEN ORSZÁG,
AMELY MAGÁVAL
MEGHASONLIK,
ELPUSZTUL; ÉS EGY
VÁROS VAGY HÁZNÉP
SEM ÁLLHAT MEG,
AMELY MEGHASON-
LIK MAGÁVAL.”
(MT 12:25)

kötelessége vagy akár elhívása az egyház ellen cselekedni, amikor úgy tűnik, hogy valami nincs rendjén. Könnyen azok közé soroltathatunk, akikről meg van írva: „Ímé, én a prófétákra támadok, akik hazug álmokat prófétálnak, azt mondja az Úr, és beszélnek azokat, és megcsalják az én népet az ő hazugságaikkal és hízeltedéseikkel, holott én nem küldtem őket, sem nem parancsoltam nekik, és használni sem használták e népnek, azt mondja az Úr” (Jer 23:32). Ugyanakkor kötelességünk felszólalni bármivel kapcsolatban, ami helytelennek látszik az egyházi meggyőződésekkel és gyakorlatokkal kapcsolatban, vagy ha fennáll az igazság jobb megértésének lehetősége. De utána engedjük, hogy az Úr dolgozzon tovább.

2. Lojalitás az igazság iránt

Az egyházban a képmutatás gyakran szembe helyezkedik az igazsággal. Az igazság iránti hűség azt jelenti, hogy tökéletes összhang van az egyházba való belépés pillanatában vállaltak és az azutáni magatartás között. Aki keresztségkor vallja, hogy egyetért az egyház hitalapelveivel, vállalja, hogy tizedével és adományaival támogatja az egyházat, elismeri a szervezet jogosságát, és kész a tagjává válni, de később mindezek ellen szólal fel, az nem lojális az igazsághoz. Maradhatsz lojális az igazsághoz úgy is, hogy már nem értesz egyet az egyház alapelveivel és működési elveivel, de csak akkor, ha lemondasz a tagságodról. Ez válasz kérdés az igazság és a képmutatás között. Az erkölcsi korrektség nem engedi meg, hogy áthágjuk az igazság korlátait. Senki sem szolgálhat két úrnak. Vagy belülről támogatja, vagy kívülről elítéli az egyházat. Az igazság megértésében és megélésében létezhetnek különbségek. Ez így természetes. Túlságosan különbözőek vagyunk ahhoz, hogy azonosan értsünk meg dolgokat, viszont nem lehetnek közöttünk lényeges különbségek, és ezek nem vonhatják kétségbe a hitalapelveket. Teljesen normálisak azok a különbözőségek, amelyek az elvek határain belül mozognak. Ugyanazon elvvel kapcsolatosan rendelkezhetünk mélyebb vagy felszínesebb megértéssel. Mindenkinek Isten iránti felelőssége a kapott megértés alapján élni úgy, hogy közben ne bántsa azokat, akik még nem jutottak el ugyanarra a megértési szintre.

3. Lojalitás a munka- és küzdőtársad iránt

Az egyház csapat. Csakis csapatként képes működni. Mindenki a másik ember szolgálatában áll, mindenki a másikat támogatja és óvja, mindenki

gondoskodik az egész jólétéről, és az egész is gondoskodik minden egyén jólétéről. Nem lehetsz valakinek a küzdőtársa, ha közben „rálósz”, még ha csak egyetlen „töltényt” is. Nem lehetsz valakinek a munkatársa, ha rontod a munkáját. Aki így cselekszik, az nem tesz bizonyosságot az embertársak iránti lojalitásáról.

Amikor a szabadság és hűség együtt jár, helyes és jótékony a szabadság. Ez a lojalitás önkéntes, a szabadság pedig felelősségteljes Isten, az igazság és az embertársak iránt. A korlátok nélküli szabadság kaotikus, terméketlen, konfliktust gerjeszt és rombol. A helyesen meghatározott korlátok felelősségérzetet, érettséget, egyensúlyt és hatékonyságot nyújtanak a szabadságnak, és lefektetik a harmonikus jellem fejlődésének alapjait.

Noha összeférhetetlennek tűnik, az egyéni és a kollektív szabadság harmonikusan együttműködhet egymással. Az egyházat Isten vezeti, de minden egyes személyt is külön-külön. Isten nem okozhat szakadást az egyén és a közösség között. A hit ugyanazon útnak vezet, a minden ember számára megfelelő tempóban. Szükséges egyre közelebb kerülnünk egymáshoz, együtt kell dolgoznunk és támogatnunk egymást. Nem vagyunk egymás ellenségei. Ugyanazon csapathoz, Jézus Krisztus csapatához tartozunk. És ennek értelmében kell eljárunk. Tanúsítsunk alázatot és bölcsességet a beszédben, úgy az egyházban, mint azon kívül. Szüntelenül figyeljünk arra, hogy milyen hatással lehetnek a szavaink a körülöttünk levőkre. Beszédünk emeljen, támogasson, gyógyítson és vigasztaljon. Nem hívatunk el olyan szavak kiejtésére, amelyek sértenek, kritizálnak, vádolnak és ítéleznek. Nem kaptunk profetikus küldetést arra vonatkozóan, hogy elítéljük olyan emberek bűnét, akiket nem is ismerünk. Igen, a felelős beosztásban levőknek kötelességük megfeddni a bűnt, és ezt nem szabad elmulasztaniuk, de csak akkor, ha a dorgáláshoz szeretet is társul. Ha úgy érzed, hogy nem állsz készen feláldozni magad a másik emberért, akkor nem állsz készen megdorgálni a bűnét sem. Különösen azért nem, mert a megdorgált bűnök lehet, hogy csak képzelt vétkek. Több szeretetet, tiszteletet, bizalmat, sokkal több együttműködést és alázatot! Olyan értékek ezek, amelyeket szabadon elsajátíthatunk és felhasználhatunk, és akkor a szabadságunk – mind az egyéni, mind a kollektív – hasonló lesz a Jézus által megélt szabadsághoz. ■

AZ ATYÁTÓL SZÜLETETT-E JÉZUS?

Született-e Jézus, a Fiú Isten? Még ha születése az Atyától is lenne, ez vajon nem azt jelentené, hogy Jézusnak kezdete van, következésképpen Ő nem igazi Isten?

Mit mond a szöveg?

János evangéliumának első 18 versét (a *proló-gust*) nagy figyelemmel kell olvasnunk. Az evangélium minden nehezen érthető versét tisztázzák a prólógusban előterjesztett gondolatok, definíciók. A 14. verset csak akkor értelmezhetjük helyesen, ha a fejezet bevezető szövegeit is belefoglaljuk a tanulmányozásba. „Kezdetben vala az Ige, és az Ige vala az Istennél, és Isten vala az Ige. **Ez kezdetben az Istennél vala.** Minden ő általa lett és nála nélkül semmi sem lett, ami lett” (Jn 1:1–3). János Istenként mutatja be Jézust, és ezt háromszor is megismétli, mintegy kizárva bármiféle téves magyarázatot, amit egyetlen különálló kijelentés eredményezhetne. Kijelenti, hogy Jézus **minden kezdet előtt létezett** – amikor valaminek vagy valakinek volt kezdete, Jézus **MÁR LÉTEZETT**, mivel „minden ő általa lett” (Jn 1:3). Jézus Istennel volt – nem Istenben, hanem **Istennel**, – ami azt jelenti, hogy az Atyától különállóan, viszont már **kezdetben**, vagyis örök időktől fogva. János érthetően mondja, hogy „az Ige (**azaz Jézus**) **vala az Istennél**” (Jn 1:1).

A 14. vers egyszerűen csak emberi voltának kezdetéről, testet öltéséről beszél: Jézus, az Örökévaló, akinek nem volt kezdete, **testté lett**. Az Ige **Istennél** volt, de a testet öltés által az **emberekkel van**, és az Ige, aki Isten, **emberré lett**.

De miért az Atya elsőszületője?

A szöveg magyarázatához figyelembe kell vennünk a szövegekörnyezetet is (1–3. v.), amely kizár bármiféle kezdetet Krisztusra vonatkozóan. Az itt található kifejezés – **az Atya elsőszületője** –, mint ahogy Jn 3:16 versében is található – „**egyszülött Fiát adta**” – a görög *monogenes* szó fordítása, jelentése „egyedi”, vagy „mint amiből más nincs”. Az Újtestamentumban 9-szer jelenik meg ez a szó, és minden esetben ugyanaz az értelme. Vagyis Jn 1:14 versének pontos fordítása a következőképpen hangzana: „**És láttuk az Ő dicsőségét, mely maga az Atya Egyetlenének a dicsősége**”

– a „szülöttje” kifejezés nélkül. Jézus az Egyetlen, aki az Atyától jött, az egyetlen Isteni Személy, aki emberi testet öltött.

A bővített „egyszülött” szó használata az „egyetlen” helyett a korabeli egyházatyáktól származik. Első ízben Órigenész írt még 230-ban arról, hogy Krisztus még a teremtés előtt született az Atyától, így próbálták hangsúlyozni azt a tanítást, miszerint Jézus lényegileg ugyanaz, mint az Atya, egy a természetük, viszont Jézus későbbi eredetének tekintetében nem egyek, mint ahogyan különböző irányzatok – főként a Jézus istenségét tagadó Arius-hívek – hirdették. A Szentírás szándékától és nyelvezetétől teljes mértékben idegen az ortodox teológia által sugallt felfogás, miszerint Krisztus az Atyától „született” valamikor a múltbeli öröklétben, vagy hogy Ő öröktől fogva az Atya szülöttje, az Atyától ered a létezése.

Következtetés

Isten felajánlotta legdrágább ajándékát, egyetlen Fiát megváltásunk érdekében. Jn 1:14 verse úgy mutatja be Jézust, mint a maga nemében **EGYETLENT**, az **EGYEDIT** – a megtestesült Istent, aki testvérünké lett, hogy kinyilatkoztassa az Atya dicsőségét, és véghezvigye a megváltási tervet! Micsoda előjogunk Isten közelségében lenni Jézus Krisztus, a mi Urunk által! ■

Gabriel Işvan, a Munténiai Egyházterület titkára

A TESTET ÖLTÖTT ISTEN GABRIEL IŞVAN

„**ÉS AZ IGE TESTTÉ LETT, ÉS LAKOZÉK MI KÖZÖTTÜNK (ÉS LÁTTUK AZ Ő DICSŐSÉGÉT, MINT AZ ATYA EGYSZÜLÖTTJÉNEK DICSŐSÉGÉT), AKI TELJES VALA KEGYELEM-MEL ÉS IGASZÁGGAL.**”
(JN 1:14)

A BEFEJEZETLEN „HÁBORÚ”

A filozófusok minden korszakban ellenséges magatartást tanúsítottak a nőkkel szemben. Arisztotelész szerint a „nőnek dicsőségére válik a hallgatás”. Platón szerint pedig a „képességeinek hiánya miatt nő a nő”, és a férfi legyen hálás az isteneknek, hogy nem nőnek született. Manu törvénykönyvében, a Szolóni Alkotmányban vagy a Római Jogban a nő alacsonyabb rendű, s így a férfi bármilyen formában visszaélhet a felsőbbrendűségével.

Már a XVII. századtól kezdve társadalmi viták alakultak ki a nők társadalmi szerepével, valamint az oktatáshoz, birtokláshoz, munkahelyhez és erkölcsi függetlenséghez való jogokkal kapcsolatosan.

Napjainkban még a nyugati fejlett társadalmakban is a nőnek van oka félténi a biztonságát. Minden tizenötödik másodpercben egy nőt bántalmazás ér a férje részéről, és naponta négy nőt gyilkolnak meg – valódi „háború” dúl férfiak és nők között, ami évente 3–5 milliárd dollárnyi közpénzt emészt fel az Egyesült Államokban, a demokrácia és a civilizáció hazájának nevezett országban.

A történelem során a nők jogai mellett csupán a XIX. században kezdtek határozottabban felszólalni, köszönhetően a politikai, társadalmi és kulturális fejlődésnek. A korszak két fontos mérföldköve egyrészt a felvilágosult gondolkodás és az emberi jog mint felfogás elterjedése volt, másrészt pedig a Francia Forradalom idején kihirdetett „Emberi és polgári jogok nyilatkozata”. Ennek értelmében a XIX. században a vallásszabadsággal, a rabszolgaság felszámolásával és a szavazójoggal kapcsolatos viták mellett egyre több szó esett a nők szabadsághoz való elidegeníthetetlen jogáról is.

A kapitalista gazdaság fejlődése olyan munkahelyeket teremtett, amelyek a nők munkavállalói igényeinek is megfeleltek, így a háztartástól távol tevékenykedhettek a munka mezején. A műszaki fejlődés pedig azt eredményezte, hogy a házi munkák többé nem foglalták le teljesen a nők idejét. A feminista mozgalom a XX. század elején jelent meg, ahogy a *szüfrasset* szó is, melynek jelentése: egyenjogúságért, választójogokért harcoló nő. A történelemben példátlan kihívásokkal szembesülő keresztény gondolkodásmód új helyzetbe került, és reagálnia kellett az új irányzatokra. Napjainkban a nők felszentelésének kérdése is azt mutatja, hogy a probléma távolról sincs megoldva.

A feminista mozgalom gyökerei

„Vásti királyné bátran szembeszáll az ittas királlyal, és nem hajlandó illetlen öltözékben megjelenni a király vendégei előtt, ezért megfosztják a tróntól. Eszter hihetetlen bátorságról tesz bizonyosságot, amikor szembeszáll a királyi rendelettel. Amikor népe halálos veszedelemben kerül, a népirtás megakadályozása érdekében felfedi nemzetiségét a királynak. Képes elemezni, kigondolni és véghezvinni egy kockázatos stratégiát, ugyanakkor kitartani is a terv megvalósítása érdekében. Isten akkor használta fel ezt a nőt, amikor a nemzet fennmaradása volt a tét” (*Biblia de la Mujer*, Safeliz Kiadó, Reina-Valera, 1995., 311. o.).

„A teremtéstörténet kinyilatkoztatja Isten eredeti teremtését, miszerint az általában férfiak dominálta egyházban és világban – tudatos vagy nem tudatos értelmezésünktől függetlenül – tiszteletben kell tartani a nemek közötti egyenlőséget. A „férfiúvá és asszonnyá” (1Móz 1:27) kifejezés nemi és biológiai különbségekre utal, de nem felsőbb- vagy alsóbbrendűsége, esetleg vezetői vagy beosztotti szerepre, ahogyan egyesek értelmezik a Bibliából. Mindketten Isten képmására lettek teremtve, Ő áldotta meg őket, és hívta el, hogy szaporodjanak, gondozzák a földet felelősségteljesen, uralkodjanak az egész teremtett világon, és legyenek az otthon és a család lelki vezetői (Róm 2:11)” (*uo.*, 1265. o.).

„Akkor hogyan kellene élnünk? Emlékezzünk arra, hogy mindazt, amit a bűn miatt Édenben elvesztettünk, Jézus Krisztus helyreállította a golgotai kereszten (2Kor 5:17–18). Az egyenlőség nem zárja ki, hogy bizonyos területeken különbözőek legyünk: testi, érzelmi és lelki vonatkozásban. Pál szerint ne azonosuljunk a „földi természettel”, ne emberi előítéleteinkhez vagy kitalált normákhoz igazodjunk, hanem úgy bánjunk egymással, ahogyan velünk bánik Isten is Krisztus által (Gal 3:28)” (*uo.*, 1266. o.).

„Ugyanolyan ősrégi az a szokás, hogy a nőket okolják a bűn behozataláért a férfiak életébe, mint az anti-feminista érzelmek, vagy egyes egyházatyák nőellenes felfogása. Közülük az egyik leggonoszabb Tertullianus volt. Mind a nő, mind a férfi egyformán bűnös volt, és Isten mindkettejüket megbüntette. Veszélyes dolog antifeminista teológiát hirdetni, mivel azzal a női nemet arra ítélik, hogy eltörölhetetlen büntetésként a férfiak alattvalója maradjon. Ennek következtében az Isten szolgálatába elhívott nők ki vannak téve a nőgyűlölő elnyomásnak, s ezzel megfosztjuk az egyházat a nők rendelkezésére bocsátott lelki ajándékok megnyilvánulásaitól” (*uo.*, 27. o.). ■

Mugurel Asaftei, lelkipásztor, Moldvai Egyházterület

**SZABADSÁG
ES MELTÓSÁG
MUGUREL
ASAFTEI**

**„EGY NÉP ANNYIT
ÉR, AMENNYIT
AZ ASSZONYAI.”
– HINDU KÖZMONDÁS**

AZ OLAJFÁK HEGYÉN TETT ÜNNEPÉLYES ÍGÉRET

Jézus nagy proféciaja

Kis idővel a halála előtt, 31-ben, a visszajöve-tele és a világ vége jeleire vonatkozó kérdésre adott válasza végén Jézus ünnepélyesen kijelentette:

„Az Isten országának ez az evangéliuma hirdettetik majd az egész világon, bizony- ságul minden népnek, és akkor jó el a vég. (...) Bizony mondom néktek, el nem múlik ez a nemzetség, mígnem mindezek meg- lesznek. Az ég és a föld elmúlnak, de az én beszédeim semmiképpen el nem múlnak”. (Máté 24:14, 34–35)

Az eredeti kifejezés, amelyet Károli „nemzet- ség”-ként fordít, voltaképpen „nemzedék”-et je- lent, mint sok más helyen a Bibliában.¹ Az ide- gen nyelvű fordítások is ezt a jelentést igazol- ják.² De melyik nemzedékre utalt Jézus, amikor azt mondta, hogy „ez a nemzetség”? A kifejezés először az özönvíz történetének leírásakor jelenik meg, a Noé nemzedékére utalván (1Mózes 6:9; 7:1), és Jézus is ebben az értelemben használta, amikor a kortársaira utalt (Máté 12:45; 23:36; Márk 8:12; Lukács 11:29–30). Ha önök a tanítvá- nyok helyében lettek volna, hogyan értelmezték volna a Mester szavait?

A probléma elhárítása érdekében sok keresz- tény teológus Máté 24:34 „nemzetségét” a terem- tett világgal, az emberiséggel, a zsidó néppel, a ke- reszténységgel³, a hitetlenek nemzedékével, a vá- lasztott néppel, vagy az utolsó jelek tanúinak nem- zedékével azonosítja.⁴

Vannak, akik megkerülik a problémát azzal, hogy kijelentik: senki sem várt többet egy nem- zedéknyi időnél, mivel minden ember halálakor elmondható, hogy az illető számára Jézus eljött. Vagy pedig azt mondják, hogy mivel ezer esz- tendő Isten számára annyi, mint egy nap, kéte- zer év felér két nappal, és ez is csak félannyi, mint amennyit az ótestamentumi hívők vártak, követ- kezőképpen a „hamar” és a „közel” szavak Isten nyelvén értendők. Csakhogy Isten nem mennyei nyelven beszélt hozzánk.

Erre a témára vonatkozóan az egyik teológus író kijelentette, hogy az *idő* a bűnös világ tarto-

zéka, és hogy az eljövendő világban már nem években fogjuk mérni az időt, hanem az Ézsaiás 66:23-ban említett szombatokban, de az is lehet, hogy egyáltalán nem fogjuk mérni többé az időt.⁵ A valóság azonban az, hogy mi sosem le- szünk istenek. Az örökkévalóság, az időn kívül való – kezdet és vég nélküli – léte- zés lehetősége egyedül Istené. Nekünk van kezdetünk, és önmagunk révén halhatat- lanokká sem válhatunk. Míg teremtett lé- nyek maradunk, képesek leszünk 7 napot számolni, éveket és korszakokat is a végte- lenségig! Nem fog megrémíteni a – mond- juk 850 milliárd éves – életkorunk! Tökéle- tes emlékezőképességünk, életerős testünk lesz, és a lelkünk egyre jobban fog hason- lítani a Krisztuséhoz, jóllehet sosem lesz olyan, mint a Krisztusé.

Jézus ígéretének botránya

A legtöbb keresztény teológus elismeri, hogy Máté 24:34 „nemzetsége” az apostolok és Jeruzsálem bukásának nemzedéke, az a generáció, amelynek Jézus beszélt. Töb- ben közülük azt állítják, hogy Jézus jelké- pes értelemben Bíróként eljött az első nem- zedék idejében, és megbüntette Jeruzsálemet⁶, vagy hogy lelki értelemben jött el az első keresz- tény nemzedék korában, és hogy a keresztények most „egy új ég és új föld” korszakában – azaz egy új szövetség korában – élnek. Mások azon a vé- leményen vannak, hogy Jézus a mennybemene- telkor elment „az ég felhőin” az Atyához, a Nagy Ítélobíróhoz, hogy átvegye mennyei birodalmát.⁷ Napjainkban az az értelmezés is népszerűségnek örvend, miszerint mind a templom lerombolása, mind pedig Jézus visszajövele a jövőben követ- kezik be, a templom újjáépítése után, amikor is az Antikrisztus megjelenik és fellép a zsidók ellen, a szorongattatás idején.

C. S. Lewis számára Máté 24:34 „a legkíno- sabb bibliaszöveg”.⁸ Egyébként számos „keresztény” teológus azzal a szerencsétlen értelmezéssel ruk- kolt elő, hogy Jézus vagy hamis próféta volt, lévén, hogy ilyen kijelentést tett⁹, vagy pedig a Biblia írói

**A PARÚZIA
NEMZEDEKE
FLORIN
LAIU**

**NEM FOG MEGRÉ-
MÍTENI A – MOND-
JUK 850 MILLIÁRD
ÉVES – ÉLETKORUNK!
TÖKÉLETES EMLÉ-
KEZŐKÉPESSÉGÜNK,
ÉLETERŐS TESTÜNK
LESZ, ÉS A LEKÜNK
EGYRE JOBBAN
FOG HASONLÍTANI
A KRISZTUSÉHOZ,
JÖLLEHET SOSEM
LESZ OLYAN, MINT
A KRISZTUSÉ.**

**KEZDETEN JÉZUS
ANNAK A NEM-
ZEDÉKNEK AZ
IDEJÉRE TERVEZTE
A VISSZATÉRÉSÉT,
ÉS RENDELKEZÉ-
SÉRE BOCSÁTOTTA**

**A SZÜKSÉGES
KEGYELMET ÉS ERŐT,
HOGY A MENNYEI
BIRODALOM EVAN-
GÉLIUMA BETÖLTSE
EGYETEMES KÜL-
DETÉSÉT, ÉS BEKÖ-
VETKEZZEN AZ ÚR
ELJÖVETELE. HA NEM
ÍGY LETT VOLNA,
MEGMONDTA
VOLNA NEKÜNK
(JÁNOS 14:1-3).**

tulajdonítottak neki olyan szavakat, amelyeket sosem mondott volna. Eme az Úr visszajövele-re vonatkozó romboló elmélettel szembeszállva, Emil Brunner kijelentette, hogy amennyiben elfogadnánk ezt a romboló kritikai elméletet, „az véget vetne a keresztény dogmatikának, mivel egy hiba rendszerezését képviselné”,¹⁰

Mindazonáltal már 1848-ban Olshausen és további keresztény hittudósok egy több mint elfogadható értelmezést fogalmaztak meg a Máté 16:27–28-ban és 24:34-ben szereplő „nemzetség” kérdésére vonatkozóan.¹¹ Nemrég, 2016-ban egy eszkatológiai posztdoktori kollokviumot követően, amelynek az Oxfordi Egyetem adott otthont, és amely több felekezethez tartozó teológusok négy éves munkáját foglalta össze, Christopher Hays evangélikus professzor könyvet adott ki Jézus eljövételének késéséről, amely munkájával nagy érdeklődést váltott ki a teológus társadalomban.¹² Sajnos, rendkívül kevés adventista teológus jutott hasonló következtetésre, és az üzenetüket kevesen hallották meg.¹³

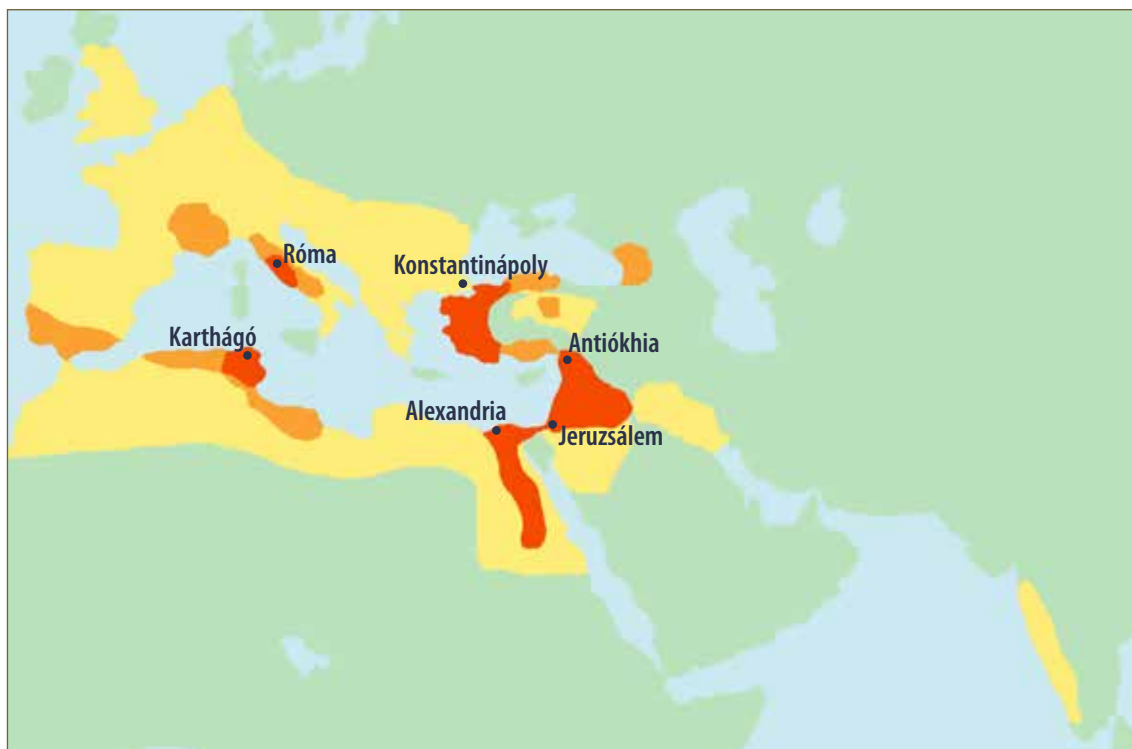
Történelmi értelmezésünk korlátai

Teológiánkban még mindig figyelmen kívül hagyják azt a nyilvánvaló tényt, hogy a Jeruzsá-

lem bukása nemzedékének kellett lennie a Parúzia nemzedékének is. Az idők folyamán azt a megoldást részesítették előnyben, miszerint a Máté 24. fejezetének próféciája kettős jövődőlés, amely különböző¹⁴, vagy kombinált-tipológiai¹⁵ módon válaszol a Máté 24:3-ban feltett két kérdésre. A tanítványoknak azonban igazuk volt, amikor a két eseményt időrendben társították egymással, mivel a régi profetikus forgatókönyvekben¹⁶ és Jézus szavaiban is társítva voltak (Máté 23:35–39). A kozmikus jelek „mindjárt ama napok nyomorúságai után” kellett, hogy bekövetkezzenek (Máté 24:29)¹⁷, amikor a rómaiak és a többi népek nyomorgatni kezdték a zsidókat és a keresztényeket (Máté 24:9; Lukács 21:33).

A bejelentett nyomorúságnak az utolsóknak kellett lennie („amilyen nem volt a világ kezdete óta mind ez ideig, és nem is lesz soha” – 24:21), de a prófécia teljesedése egyértelműen az evangélium világszéles hirdetésének feltételétől függött (Máté 24:14). Azt mondják, hogy ez a feltétel az első században teljesedett, főleg Pál küldetése révén, akinek a leveleiből hiperbolikus kifejezéseket idéznek (Róma 1:8, Kolossé 1:6, 23). De mi a helyzet Ázsia és Afrika legnagyobb részével, Észak- és Dél-Amerikával, vagy Ausztráliával, amit még fel-

**A TANÍTVÁNYOK-
NAK IGAZUK VOLT,
AMIKOR A KÉT
ESEMÉNYT IDŐ-
RENDEN TÁRSÍ-
TOTTÁK EGYMÁS-
SAL, MIVEL A RÉGI
PROFETIKUS
FORGATÓKÖNY-
VEKBEK ÉS JÉZUS
SZAVAIBAN IS
TÁRSÍTVÁ VOLTAK
(MÁTÉ 23:35–39).
A KOZMIKUS JELEK
„MINDJÁRT AMA
NAPOK NYOMO-
RÚSÁGAI UTÁN”
KELLETT, HOGY
BEKÖVETKEZZE-
NEK (MÁTÉ 24:29).**

A KERESZTÉNYSÉG HOZZÁVETŐLEGES TERJEDÉSE 250 ÉS 406 KÖZÖTT.

sem fedeztek? A küldetést még Nagy Konstantin idejében sem teljesítették, de még a Lutherében és a Millerében sem.¹⁸

A feltétel nem teljesítése meghosszabbította az ínség idejét, a szeretet megrövidülésének mértékében, de a végén valóban jönni fog egy egyetemes nyomorúság, ezúttal valóban az utolsó, mely sokkal súlyosabb lesz, mint Jeruzsálem bukása volt (Dániel 12:1). Kezdetben Jézus annak a nemzedéknek az idejére tervezte a visszatérését, és ren-

delkezésére bocsátotta a szükséges kegyelmet és erőt, hogy a mennyei birodalom evangéliuma betöltse egyetemes küldetését, és bekövetkezzen az Úr eljövetele. Ha nem így lett volna, megmondta volna nekünk (János 14:1–3).

A folyóirat következő számaiban az apostoloknak a Parúzia idejére vonatkozó hitével foglalkozunk. ■

Florin Lăiu, a cernicei Adventus Egyetem bibliatanára

1. A „nép”, „nemzet” jelentésű „nemzetség” szó a Biblia görögjében mindig a *génios* és az *éthnos*, sosem a *genéa*. A fordító valószínűleg arra törekedett, hogy kerülje az új szavakat, ezért a *nemzedék* szó helyett a *nemzetség* szót (Máté 1:17; Márk 13:30; Lukács 1:50; 21:32; Efézus 3:21; Filippi 2:15; Zsidók 3:10; Cselekedetek 8:33) a *saját ideje* (Cselekedetek 13:36), *elmúlt idők* (Cselekedetek 14:16), *egyéb idők* (Efézus 3:5) szókapcsolatot használta. Igaz, hogy a *nemzedékre* utaló eredeti kifejezések (héber: *dor*, görög: *genéa*) olykor *társadalmi osztály*, *rasz*, *kaszt*, *faj* jelentéssel bírnak (Zsoltárok 12:8; 14:5; 24:6; 30:11–14; 73:15 [ez utóbbiban Károli valóban a *nemzedék* szót használja]), a jelen esetben azonban a kifejezés a *nemzedék* jelentéssel bír, hiszen a hozzá társuló állítmány („el nem múlik”), továbbá a *mígnem* kötőszó az időre vonatkozik, nem pedig más természetű fogalomra. Gyakran halljuk azt a megjegyzést, hogy amennyiben Jézus itt *nemzedékre* utalt volna, elmentmondott volna a következő kijelentésének, miszerint nem ismeri sem a napot, sem az órát. A „nap és az óra” pontos időegység, míg a „nemzedék” eléggé tágan értelmezhető, mintegy maximális időkorlát. Mi több, ez a maximális időlimit a maga során szintén feltételhez kötött (Máté 24:34). Következésképpen nincsen szó itt ellentmondásról.
2. Az angolban *generation* (KJV, NOY, NAB, NAS, NAU, NKJ, NIV, NET, NRS, NJB), a franciában *génération* (NEG, LSG, TOB), a németben *Generation* (EIN, HRD), a latinban *generatio* (VUL), az olaszban *generazione* (CEI, IEP), a spanyolban *generación* (CAB, R95).
3. William Miller (*Evidence...*, Teach Services, New York, 2005:4) kijelentette, hogy Máté 24:34 „sokak számára botránkozás köve”, mivel a *nemzedék* fogalmát kronológiai értelemben magyarázzák. Miller a „választott nép” jelentést részesítette előnyben, 1Péter 2:9 alapján. A KJV-ben ugyanis is „chosen generation” kifejezés szerepel a görög *génios* és nem a *genéa* fordításaként.
4. Meyer’s NT Commentary, https://biblehub.com/commentaries/meyer/Mate_24:34
5. Arnold V. Wallenkampf, *Aparenta întârziere a lui Iisus*, EVS, Pantelimon, 2014: 49, 54, 56.
6. Összehasonlításképpen Ézsaiás 3:13–14; 13:1, 4–5; 19:1; Sofoniás 1:7, 12, 14; Zakariás 14:1 szakaszokkal, az „Úr napjára” vonatkozó profetikusan. William Miller határozottan visszautasította azt az elméletet, miszerint, Máté 24 alapján, a második adventre Jeruzsálem lerombolásakor került sor. (*i.m.* 4–6)
7. 1Péter 2:23; Filippi 2:9 és Dániel 7:13 szövegei értelmezésének alapján. Ezeknek a különböző eszkatológiai változatoknak a teológusok a következő neveket adták: *megvalósult eszkatológia*, *megkezdett eszkatológia* és *önmagát megvalósító eszkatológia*.
8. C. S. Lewis, *The World’s Last Night...*, New York: Harcourt Brace Jovanovich, 1960: 98. Lewis megjegyezte, hogy az evangélisták, akik ezt a kínos kijelentést tették, hűségeseknek bizonyultak Jézus szavaihoz, mivel semmilyen érdekük nem fűződhetett ahhoz, hogy egy ilyen állítást Jézusnak tulajdonítsanak.
9. Johannes Weiss-szel és Albert Schweitzerrel kezdődően ez a tendencia *konzekvens eszkatológia* néven vált ismertté (En. Wikipedia, „Consistent Eschatology”).

10. Emil Brunner, *Dogmatique*, II. kötet: Labor et Fides, Genf, 1965: 297.
11. Hermann Olshausen, *Biblical Commentary on the Gospels*, Clark’s Foreign Theological Library, X. kötet, Edinburgh, T&T Clark, London, 1848: 227–228; R. A. Knox, *A New Testament Commentary*, I. kötet, London, 1952: 56; G. B. Caird, *The Apostolic Age* (Essex and London), 1955, 1958: 189).
12. C. M. Hays, *When the Son of Man Didn’t Come: A Constructive Proposal on the Delay of the Parousia*, Augsburg Fortress, Minneapolis, 2016. Ezt a perspektívát feltételes-konzekvens eszkatológiának is nevezhetjük.
13. Don Neufeld („This generation shall not pass”, *Adventist Review*, 1979. április 5., 6. o. [350]); Desmond Ford (*Daniel 8:14, the Day of Atonement and Investigative Judgement*, Euangelion Press, Casselberry, FL, 1980: 179–180; online kiadás, 192. o.) Ezt a megoldást nem vették komolyan, talán a korabeli történeti adventista kérdések körüli viták miatt. A következő években ezzel teljesen ellentmondó értelmezések láttak napvilágot, mint például az R. P. Lehmanné („Advent on ice?”, *Ministry*, 1984. november.).
14. J. S. Kidder („This Generation in Matthew 24:34”, *Andrews University Seminary Studies*, 21, 1983: 203–209) érdekes kizamatikus vázlata alapján abból a premisszából indul ki, hogy a Máté 23:36 versében említett *nemzedék* csupán a templom lerombolásának lesz a tanúja (Máté 23:37–24:3), míg a Máté 24:34-ben említett *nemzedék* az advent és a világ végének tanúja lesz. Csakhogy Jézus nem tett semmiféle pontosítást arra vonatkozóan, hogy itt két különböző *nemzedékről* lenne szó. A következő teológusoknak is hasonló a véleményük: Jonathan Gallagher („This Generation?”, *Ministry*, 1989. december.); R. Davidson, „This Generation Shall Not Pass” (Matthew 24:34): Failed or Fulfilled Prophecy?” (In *The Cosmic Battle for Planet Earth...*, ed. Ron du Preez and Jiří Moskala, 307–328, Andrews University, 2003).
15. E. G. White, *Jézus élete*, 628; Hans K. LaRondelle, „Did Jesus Intend to Return in the First Century?”, *Ministry* 56 (1983. május.): 10–13.
16. Zakariás 14. fejezetének jövendölése a zsidók védelmére kelő Istenről tesz kijelentést, a Jeruzsálem elleni ostrom alkalmával. Az esemény egy régi világ bukásának és egy új világ kezdetének a határköve. Sofoniás a rombolásra ítélt Jeruzsálemről ír, amely minden nép büntetését jelentette (Sofoniás 3:1, 7–8).
17. Hans LaRondelle helyes következtetést vont le („Viewpoint: The application of cosmic signs in the Adventist tradition”, *Ministry*, 1998. szeptember.), amikor kijelentette, hogy az 1755-ös, 1780-as és 1833-as események – amelyek valóban megrázták a világ egy részét – nem jelenthették a prófécia igazi teljesedését, mivel helyi és természeti, nem pedig egyetemes és természetfeletti jelenségekről volt szó. A téma az 1952-es Bibliakonferencián is bemutatásra került. Az igazi jelek majd a szorongatattás végén következnek be.
18. Arnold V. Wallenkampf *Aparenta întârziere* (EVS, Pantelimon, 2014) c. könyve 16. oldalán szintén ír arról, hogy 62-ben teljesedett az evangéliumi küldetés, a 20. oldalon viszont azt állítja, hogy „alig néhány évszázad alatt a kereszténység az egész Birodalmat elárasztotta.”

JÉZUSI INDULAT

Filippibeliekhez írott levelében Pál apostol példaként említ négy személyt, aki átadta Istennek az elméjét: Jézus Krisztust (Fil 2:1–11), saját magát (Fil 2:12–18), Timótheust (Fil 2:19–24) és Epafróditust (Fil 2:25–30). Ezek a személyek azok közé sorolhatók, akik nem a saját hasznukat tartják szem előtt. Közülük kétségkívül Krisztus a legtökéletesebb példakép, eszményképe minden keresztény embernek, aki Isten akaratát szeretné cselekedni. Az apostol által érintett kérdéskör minden bizonnyal napjainkban a legidősebb. Az emberek csak a saját hasznukat tartják szem előtt, még a keresztények is megfedkeznek példaképükről, az Úr Jézusról.

A krisztusi indulat olyan magatartást jelent, amilyen az Övé volt. Végeredményben a látásmód határozza meg az eredményt. Önző gondolatok mellett a tettek széthúzáshoz, romboláshoz vezetnek. Jakab apostol is erre utalva állítja szembe a cselekvő, gyakorlati hitet a halott, tettek nélküli hitel (Jak 4:1–10). Sajnos túl gyakran tesszünk jót csak azért, mert tudjuk, hogy az a helyes, nem pedig azért, mert ez a meggyőződésünk. Keresztény ember-

től elvárható a helyes magatartás, azonban Krisztus indulatával rendelkezni azt jelenti, hogy magatartásod a meggyőződésidnek, azoknak a jó gondolatoknak az eredménye, amelyeket Isten Lelke ültetett az elmédbe. „Gyümölcszeikről ismeritek meg őket” – mondta az Úr Jézus.

Habár Jézus egyenlő volt Istennel és mindene megvolt, nem tartott igényt egyetlen előjogra sem, ami az Ő helyzetében megillette volna. A menny összes dicsőségével rendelkezett, az Atyával és a Szentlélekkel az egész világegyetem fölött uralkodott, mégis Fil 2:6 verse szerint meglepő dolgot tett: lemondott mennyei előjogairól, és egy pillanatig sem önmagára, hanem mindvégig másokra gondolt. Magatartása a mások iránti érdekmentes törődés volt. Ellen G. White kijelenti: „Jézus Atyja mellett maradhatott volna, megtarthatta volna mennyei dicsőségét és az angyalok hódolatát. Mégis elhatározta, hogy leteszi jogarát Atyja kezébe, elhagyja a mindenség trónját, hogy világosságot hozzon a sötétségben ülőknek, és életet adjon az elveszendőknek” (*Jézus élete*, 22. o.). Az igazi keresztény vezető az előjogait mások megsegítésére hasz-

nálja, a „kisember” viszont önmaga népszerűsítésére. „Jézus leszállhatott volna a keresztről, de akkor a bűnösök megmentése helyett csak önmagát mentette volna meg” (Ellen G. White, *Magasztos elhívásunk*, 53. o.).

Érdemes megfigyelnünk, mekkora különbség van Krisztus magatartása (Fil 2:6) és Lucifer magatartása között (Ésa 14:12–15), aki annakidején ortalmazó kerubként Isten trónja közelében lehetett (Ezék 28:11–1). Lucifer azonban Isten trónjára vágyott! Ezt mondta: „Az én akaratom”, ezzel szemben viszont Jézus ezt: „A Te akaratom”. Lucifer nem elégedett meg azzal, hogy teremtett lény, ő maga a Teremtő akart lenni! Jézus volt a Teremtő, mégis önként vállalta, hogy emberré lesz. Krisztus alázata dorgálást jelent Sátán büszkeségére nézve. Szerintünk várható, hogy a megtéretlen emberek önző módon viselkednek, és nem értik meg társaikat, az viszont már nem, hogy ilyen magatartást tanúsítsanak azok, akik megtapasztalták Krisztus szeretetét és a Szentlélek közösségét (Fil 2:1–2). Az Újtestamentumban Isten több mint húsz ízben ad tanácsot arra vonatkozóan, hogy miként éljünk „egymással”. Legyünk előzékenyek egymás iránt (Róm 12:10), támogassuk egymást (1Thes 5:11), és hordozzuk egymás terhét (Gal 6:2).

Az a keresztény, aki aláveti elméjét Isten Lelkének, szókincse kulcsszavának a „másik” névmást tartja. Azonban nem elég csupán elvont módon „másokra” gondolni. Jézushoz hasonlóan cselekedni is kell. Ismételjük át az engedelmesség és alázat Jézus által megtett lépéseit: lemondott mennyei előjogairól, testet öltés által emberré lett, mindenkinek Szolgája, feláldozta önmagát megváltásunk érdekében. Mennyből föld, dicsőségből szegény, Uralkodóból szolga, életből halál, „sőt a keresztfának” halála.

Használj fel előjogaidat mások megsegítésére, légy alázatos, tedd félre a büszkeséged, szolgálj a melletted levőket, és légy kész akár áldozatot is hozni ezért – ilyen a krisztusi indulat. Ha mindezek hiányoznak, a szolgálat sajnos csak olyan szavakat jelent, amelyek lehetnek akár szépek is, Isten előtt azonban értéktelenek, a szükségben levőknek pedig haszontalanok. Választásunktól függ, hogy követjük-e Jézust a teljes igazságban, és bizonyosságot teszünk-e a világ előtt a Szentlélek ereje és vezetése által Istennek alárendelt, tiszta életünkkel. ■

HITELES SZOLGÁLAT
AUREL NEAȚU

„ANNAKOKÁÉRT
AZ AZ INDULAT
LEGYEN BENNETEK,
MELY VOLT A KRISZ-
TUS JÉZUSBAN IS.”
FIL 2:5

Aurel Neațu, a Romániai Unió elnöke

A BIBLIA HŐSEI

A. Válaszd ki a helyes változatot! – Az alábbi bibliaszövegek zárójeleiben található három-három név közül csak az egyik helyes, ezt kell kiválasztanod.

a) „És vala egy prófétaasszony, (Mária, Anna, Ruth) a (Fánuel, János, Márk) leánya, az (Áser, Mózes, Timóteus) nemzetségéből, ez sok időt élt, miután az ő szüzességétől fogva hét esztendeig élt férjével, és ez mintegy nyolcvannégy esztendő özvegy vala, aki nem távozik el a templomból, hanem böjtölésekkel és imádkozásokkal szolgál vala éjjel és nappal. Ez is ugyanazon órában oda állván, hálát adott az Úrnak, és szóla ő felőle mindeneknek, akik Jeruzsálemben a váltságot várták.” (Lk 2:36–38)

b) „Fölkelvén pedig (Anna, Mária, Lídia) azokban a napokban, nagy sietséggel méne a hegységbe, (Korinthus, Júda, Izrael) városába; és beméne (Barnabásnak, Zakariásnak, Timóteusnak) házába, és köszönté (Jézabelt, Erzsébetet, Esztert). És lőn, mikor hallotta (Erzsébet, Jézabel, Eszter) (Anna, Mária, Lídia) köszöntését, a magzat repese az ő méhében; és betelék (Jézabel, Erzsébet, Eszter) Szent Lélekkel; és fennszóval kiálta, mondván: Áldott vagy te az asszonyok között, és áldott a te méhednek gyümölcse.” (Lk 1:39–42)

B. Válaszd ki azt a bibliai könyvet, amelyben feltűnnek az alább felsorolt nők.

a) ABIGAIL	– Efézus – Lukács – 1Sámuel
b) BETHSABÉ	– 1Timóteus – 1Királyok – 1János
c) LEA	– 1Mózes – Máté – Lukács
d) MÁRIA	– 1Korinthus – 1Mózes – Lukács

C. Fejezd be a Jézus és a gyermekek arcát.

**A NYÁJ
BÁRÁNYKAI
ALINA
CHIRILEANU**

Alina Chirileanu, Az Unió
Gyermekosztálya igazgatójának asszisztense

AZ ADVENTISTA TÁRSADALMI
TÁMOGATÁS ÉS KÜLDETÉS
ORSZÁGOS KONVENCIÓJA

MEGHÍVOTTAK:

Paolo Benini
Dana Borcea
Florian Ristea

Szívből jövő szolgálat

2020. ÁPRILIS 10-12.

„... teljes szívedből...”
(Lukács 10:27)

A konvención részt venni
szándékozókat megkérjük,
iratkozzanak fel az alábbi weboldalon:
uadventus.ro/conventieNAMS2020

További információk:
Tel.: 0753 142 622
Email: secretariat@uadventus.ro

Hetednap
Adventista
Egyház

ADVENTUS
ROMANIA

ADRA

Nevelés az örökkévalóság számára

AZ ADVENTUS
EGYETEM NAPJAI
2020. május 15-17.

Meghívott:

Clifford Goldstein,
író, a Hope Channel
szerkesztő-műsorvezetője

„A valódi nevelés célja a testi, értelmi
és lelki erők harmonikus fejlődése.
Felkészíti a tanulót az örömteli szolgálatra
ebben az életben, és a magasabb rendű
szolgálatra az eljövendő világban.”

E. G. White, *Nevelés*, 7. o.

A részvételhez kérjük feliratkozni
a következő weboldalon:
www.uadventus.ro/zileleua2020

Korlátozott számban rendelkezésre bocsátunk ingyenes szállás- és
étkezési lehetőséget. Az erre vonatkozó jogosultságot a jelentkezéskor
kitöltendő nyomtatvány kiértékelése határozza meg.

További információk:
0753 142 622
secretariat@uadventus.ro

